Akbaba

— Ayfer'i senin nişanlınla, seni de Ayfer'in nişanlısiyle plâjda görmüşler... Sahi mi?..

Grafika

Vita,

paranızın en iyi karşılığıdır.

VİTA, her yemeğinizin lezzetini ve besleyici kıymetini arttırmakla, size, mutfak bütçenizden esaslı bir tasarruf sağlar.

VİTA'yı muntazaman kullandığınız takdirde, yemekleriniz daha iyi olur ve... daha ucuza çıkar.

Kızartmalarınız için de, şimdi, VİTA kullanınız neticeden çok memnun kalacaksınız.

VİTA, paranızın en iyi karşılığıdır.

yarın siz de hayata atılacaksınız

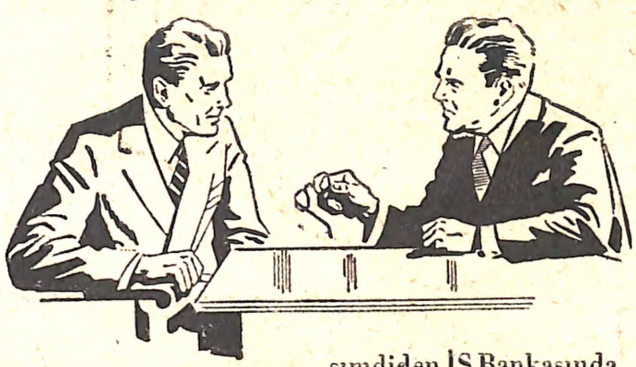

İRATLI KÜÇÜK İK CARİ HESAPLAR

...şimdiden İŞ Bankasında bir İratlı Küçük Cari Hesap açtırınız... İratlı Küçük Cari Hesaplar her 250 kişiden 1 kişiye 50.000 liraya kadar peşin SERMAYE veya kaydıhayat şartıyla 600 liraya kadar AYLIK İRAT kazandırır

MUFASSAL BROŞÜRLERİMİZ GİŞELERİMİZDE EMİRLERİNİZE ÂMADEDİR

TÜRKİYE İŞ BANKASI

paranızın... istikbalinizin emniyeti

D-249

T. C. Ziraat Bankası

VADELİ, VADESİZ TASARRUF HESAPLARI
1956 YILI İKRAMİYE PLÂNI TUTARI
ŞİMDİLİK

1.750.000 Lira

BU ZENGİN PLÂNDA
Gayrimenkuller, dolgun para ikramiyeleri, eşya, traktör, ziraat âletleri bulunmaktadır.

ANKARA SİGORTA

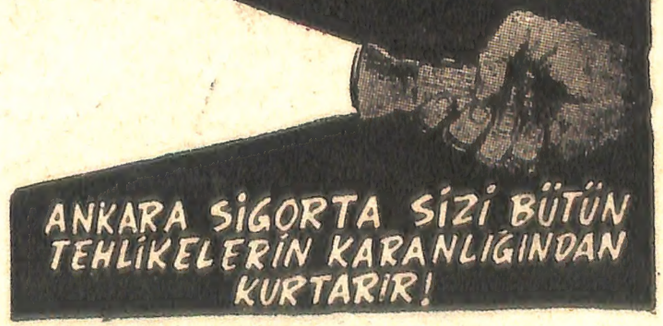

Akbaba

SAYI : 233 C.: 9 23 AĞUSTOS 1956 ★ PERŞEMBE GÜNLERİ ÇIKAR SİYASİ, MİZAHİ GAZETE ★ SAHİBİ : YUSUF ZİYA ORTAÇ

KAHRAMAN

FELEĞİN çenberinden geçmiş iki Alman kızı, ben bu satırları yazarken henüz Hayırsızadadalar. Çeşitli memleketleri maceralar içinde aşan bu kızlar, şimdi günün kahramanıdır: Marmara ortasındaki bir taş ve toprak yığını üstünde, beş gün beş gece, insandan uzak yaşamayı kolay sanmayınız.

Yalnız insandan da değil, hayattan uzak: Ev yok, dükkân yok, fırın yok, çeşme yok, sokak yok... Ne mi var?. Bir testi su, bir olta, bir sapan ve bir av bıçağı!..

Gece, yıldızların top top kandilleri altında, otlardan ve yapraklardan şiltelerine yatıyor, gündüzleri, kaya diplerinden topladıkları midyeleri, çalı çırpı ateşinde pişirip yiyorlarmış...

Bütün okuyucular, bu iki oto - Stopcunun hayatını, soluk soluğa okuyarak alkışlıyorlar. Asıl kahramanın kendileri olduklarını unutarak!

Kahraman, dağda, ilk insanın hayatını süren vahşi değil, şehirde yaşayan baba, şehirde yaşayan anne, şehirde yaşayan genç kız ve delikanlıdır: Ay başında ev kirasını düşünerek, bakkalın önünde yol değiştirerek yaşayan baba!.. Mutfakta, yağı korka korka kaşıklayan, eski çamaşırları, elinde iğne iplik, yenileştirmeğe çalışan anne!.. Kapısından bakmağa korktuğu altın kumlu, altın güneşli, altın denizli plâja hasret çeken, gönlü vitrindeki beyaz emprimeye takılı kalan genç kız!.. Bir yaz bahçesindeki caz seslerini uzaktan dinleyen, spor ceketli bronz oğlanın uçurduğu arabanın tozunda boğulan delikanlı!..

Öyle bir çağdayız ki, Hayırsızadanın vahşi sessizliği içinde değil, Büyükadanın şımarık kahkahaları içinde yaşamak kahramanlık olmuştur.

YUSUF ZİYA ORTAÇ

MISIR'LA DAYISI!..

RAKI ŞİŞESİ!

Burhan Belge dostumuzun otomobiline bir kaç sarhoş rakı şişesi atmış ve Zafer başyazarının şikâyeti üzerine yakalanmışlar.

Ayıp şey elbet... Ama, üstad da insaf etsin, kendisine Zemzem şişesi atacak değiller ya!.

BİLGİN

Cuma günü akşamı İstanbul radyosunda bir bilginimizin konuşmasını dinledik: Recep Bilginer'in...

Genç sohbetçi bize Marmaranın mavi koynuna serpilmiş adaları anlattı: Huzur ve sükûn adalarını....

Bu adalarda sabah uykunuzu, satıcı seslerinden rahatsız olmadan mışıl mışıl uyuyabilirmişsiniz!

Bu bilgiçliği sayın Bilginerin soyadına yakıştıramadık... Yoksa üstad bize tanımadığımız bir adadan mı bahsetti?

Büyükadada sabah uykusu değil, gece uykusu bile rahat uyunmaz! Caz sesleri, saz sesleri, âşık sesleri, serenat sesleri, hattâ turdan dönen alay alay eşek sesleri!..

Sabahları mı?.. Amaaan, işte asıl onu hiç sormayınız. Daha yıldızlar sönmeden, rüyalarınızı mitrolyöz ateşine tutan bir motör sesidir başlar: Taka taka taka taka!.. Artık tatlı bir sabah uykusuna değil, koyu bir gaflet uykusuna hattâ Eshab-ı Kehf uykusuna bile dalmış olsanız, gözlerinizi açarsınız!

Ondan sonra, ayaz görmemiş seslerle satıcı korosu başlar:

— Süt gibi kabaaaak!.. Dolmalık biber!.. Çalı fasulyaaa...

İşte Bilginer'in bize, hem de radyonun ağziyle bildirdiği huzur ve sükûn adası!

Sinek Avcılığı

SAĞ olsun, bir vatandaşımız yeni bir dünya rekoru kırmış. Bu, atlama, atma, zıplama, yüzme rekoru değil, sinek avcılığı rekorudur. Sinek avcısı vatandaşımız, son kanunî ucuzluktan sonra müşteri bekleyen tüccar değildir, emekliliği yakın memur değildir. Canı sıkılan işsiz de değildir. Eskişehirli iş güç sahibi Muzaffer adında bir vatandaştır. Kendi evinde bir saat içinde 320 sinek tutmuştur. Demek ki, dakikada beş buçuk sinek. Bu hesaba göre her on saniyede bir sinek tutmuş. Gazetenin bildirdiğine göre bu yeni dünya rekoru imiş.

İster sinek avcılığı, ister inek avcılığı, ister kadın avcılığı, rekor güzel şeydir. İlk bakışta ba na on saniyede bir sinek avlamak tenbel harcı geldi. Ben on saniyede bir sinek değil, en az bir saniyede on sinek tutarım diye hesapladım. Çünkü biz İstanbulun en iyi semtlerinden biri olan Harbiye'de oturduğumuzdan sinekten yana hiç sıkıntımız yoktur. Evlerimizde yi yecek, içecek, giyecek, oturacak, kullanacak nereye, neye baksanız hepsinin üstü sinekten bir örtüyle kaplıdır. Ayrıca, boş kalan yerleri doldurmak için de havada bir sinek bulutu dolaşır, nerde bir iğne başı boş yer bulurlarsa oraya konarlar.

Evdekiler, yüzleri sineklerden maskeyle kapalı olduğundan çoğu zaman birbirlerini tanımazlar. Bu yüzden gülünç yanlışlıklar bile olur. Meselâ komşumuz Emced Bey, karısı sanarak kaynanasını öpmüş.

Ben suratıma konan sinekleri hiç kovmam.' Çünkü sinekler politikacılara benzerler, birisinden boşalan yere hemen bir başkası gelir konar. Sonra kovduğumuz sineğin gözü de hep kalktığı yerdedir. Gelir yine oraya konar. Yine kovarsınız yine gelir. Yüz defa kovalarsınız, yüz defa kalkar, havada vızıltılı bir eğri çizer, yine ilk kalktığı yere gelir konar. Sinekler eşeklerden daha inatçıdır. Dünyanın en «azim ve sebat» sahibi yaratığı sineklerdir. İşte bunun için bir insan hayatta başarı kazanmak istiyorsa inek gibi çalışkan ve sinek gibi azim ve sebatlı olmalıdır.

VALİ F. K. GÖKAY: «SİNEK BEREKETTİR!» DEDİ. (Gazeteler)

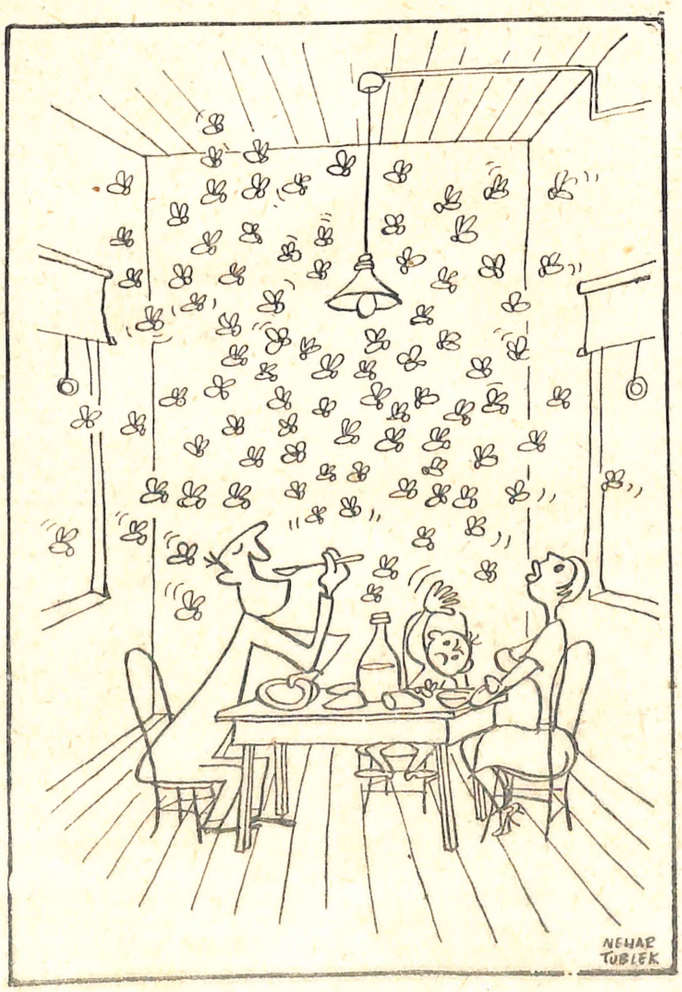

— Yiyin çocuklar, evin bereketi geldi!..

KARI-KOCA KAVGALARI EVLİLİK HAYATINA SAADET GETİRİRMİŞ!.. (Gazeteler»

— Çok mesut aile kardeş, saadetten böyle sık sık bayılırlar!..

Pençemi bir atışta bir, iki değil, kırk elli sinek birden yakalayabilirdim.

Tam saat sabahın dokuzu idi. Bakalım bir saatte kaç bin sinek yakalayacağım, diyordum.

Elimi birdenbire masanın üstüne attım. Hay Allah kahretsin. Elimi masaya öyle bir vurmuştum ki acısından bir zaman kıvrandım. Üstelik bir tek sinek bile tutamamıştım.

Böyle birdenbire olur mu hiç? Bu sefer elimi yavaş yavaş getirdim, pat... Ağzı açık mürekkep şişesi fırladığı gibi pencere camına çarptı. Şangır şungur koca cam kırıldı. Her taraf, elim, yüzüm mürekkep içinde kalmıştı. Bereket, o gün evde benden başka kimse yoktu. Hepsi gezmeye gitmişlerdi, gece on ikide geleceklerdi.

En iyisi duvarda yakalamaktı. Şööyle elimi getirdim, getirdim, şap... Vitrindeki bütün vazolar, kristal takım yerlere... İki de likör şişesi kırıldı. Bu kadar fedakârlığa katlandığıma göre bâri bir tek sinek yakalayabilseydim ya... Milyonlarca sineğin içinden bir tanesini yakalayama, olur şey değil. O zamana kadar sinek avcılığının, arslan avcılığından zor bir iş olduğunu bilmiyordum. 320 sinekten geçtim, bir, bir tek sinek yakalasam razıyım. Elimi birden atıyorum, kaçıyorlar. Yavaş yavaş yaklaştırıyorum, hiç oralı değiller, sanki kırkını birden yakalayacakmışım gibi. Ama şap diye avucumu yapıştırınca hepsi uçuşuyor. Odanın içi sinek filolarının vızıltılarıyla doldu. Artık sağa sola vurmaktan elim acıdığı için bu sefer bir kitap aldım. Kitabı yapıştırıyorum, çat... Ya kahve fincanım kırılıyor, ya hokka takımı... Bu kadar heyecanlı dünyada başka bir avcılık olacağını hiç sanmam.

Uçuşan sinekler tavandaki avizeye, bir de kapı üstündeki tabloya yapışıyorlar. Uzandım âvizeye, yetişemedim. Kalın bir Amerikan dergisi aldım, sandal-

yeye çıktım. Eh... Artık kurtulamazlar. Avizenin üstü pıtrak gibi. Yüz tanesi kaçsa yüz tanesi ezilecek. Dergiyi kaldırdım, kaldırdım, kaldırdım, pat!. Şangır şungur, âvize bir yana ben bir yana, sandalye bir yana.

Odanın içi savaş alanına döndü. Ben onları avlamaya çalışırken, onlar da burnuma, kulağıma, hattâ gözüme konuyorlar. Kovuyorum, vıız, vıızzzz diye sesler çıkarıp yine kalktıkları yere konuyorlar. Her şeyi mükemmel yapan Tanrı bile insanların bu kadar sinek yetiştire-

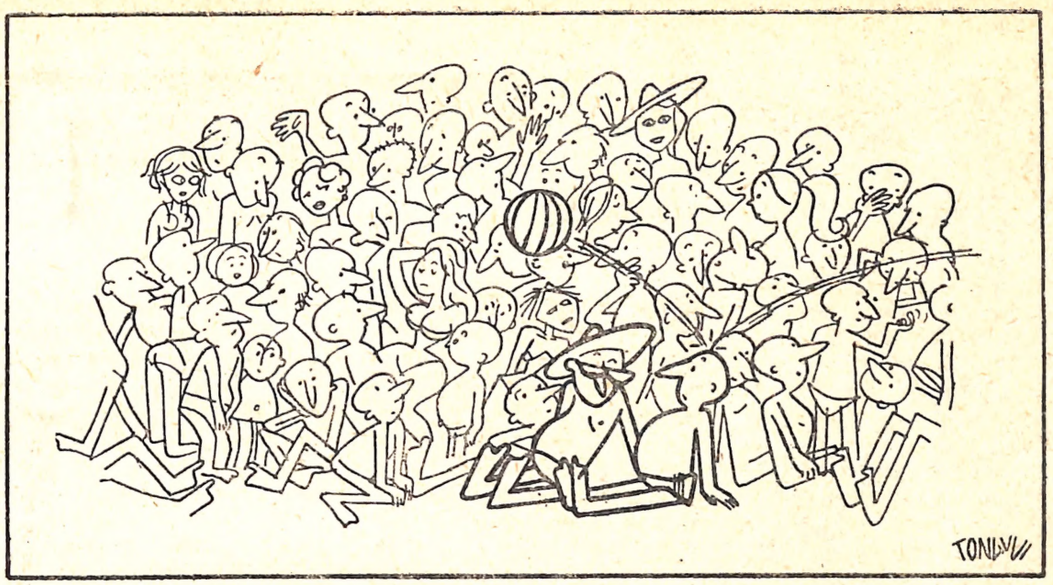

— Yaa, demek plâja yorgunluğunuzu çıkarmak için geldiniz!..

...i, üreteceğini hâşâ hesaplayamamış. Yoksa İstanbullu kullarını, sinekleri kovabilmeleri için kuyruklu yaratırdı. Hem de bir kuyruk değil. Kuyruk sokumunda bir kuyruk, omuz başlarında birer kuyruk, göbeğinde bir kuyruk... Ondan sonra işin yoksa salla dur kuyruklarını... İnsanın kuyruğu olmadığı için, elleriyle sinek kovalamaktan iş yapmağa vakit bulamıyor. Eğer kuyruklu olsaydık, elinle iş yaparken, kuyruğunla sinek kovala. O zaman insanların iş verimi iki kat daha artardı.

Sinek avcılığı yaparken bir yandan bunları düşünüyordum. İnsan ya sineksiz yerde yaşıyacak, ya da sinekli yerde oturursa kuyruğu olacak.

Pat, küt, çat, şap... Sanki ne diye ta burnumun üstüne, koluma, kulağıma konan sinekleri yakalamıyorum da, bu kadar eşyayı kırıp geçirdim. Gözlerimi şaşılatıp burnumun ucundaki sineğe bakıyorum. Pa, pa... pa, patt!... Burnumdan bir kan boşandı ki... Suratımdaki mürekkep lekesine kan da karışınca tam oldum.

Kendi kendime:

— Birisi görse, diyorum, anlamaz sinek yakaladığımı, deli zanneder. İnsan kendi kendini döğer mi hiç? Şap şup, yanaklarıma, alnıma, kulaklarıma vuruyorum. Pat, küt koluma, bacağıma vuruyorum. Ne yapsam boş, ilâç için bir tek sinek avlayamıyorum.

Deminden beri sanki ne diye düşünmemişim? En iyi sinek avcılığı pencere camında olur. Bir şamarda elim pencere camından içeri girdi, bileğimden şakır şakır kanlar akmağa başladı. Artık ne bende derman, ne odada kırılacak eşya kalmıştı. Yere yuvarlandım.

Sokak kapısında bir anahtar sesi duydum. Bizimkiler gelmişti. Şaşılacak şey... Ne çabuk saatler geçmişti? Demek ben on beş saattir, sinek avcılığı yapıyordum ve her iyi avcı gibi elim boştu.

Beni görünce bizimkiler çığlığı bastılar:

— Aaaa... Bu ne hal? Bu kanlar ne? Her tarafı çürümüş. Bu ortalığın hâli ne? Her şey kırılmış, dökülmüş, tuz buz...

Yattığım yerden inledim:

— Eve hırsızlar girdi. Hırsız değil eşkiya çetesi... Tam dokuz kişiydiler. Dokuz tane canavar. Hepsiyle boğuştum. Ben bu hâle geldim ama, onları da tepeledim. Evvel Allah hepsini kaçırdım.

O sırada bir çift sinek, hem de uygunsuz vaziyette burnumun ucuna kondu. Burnuma olanca kuvvetimle bir yumruk indirdim. Hepsi ayakta durmuş, ne yapıyorum diye bana bakıyorlardı.

— İşte böyle yumruklar savurdum, dokuzunun da suratlarını çarşamba pazarına çevirdim.

Uygunsuz vaziyetteki sinek çifti yumruğumun altında ezilmişti. Sonunda iki sinek avlamıştım. Başımın etrafında uçuşan sinekler vızıldıyorlardı:

— Enayi! O vaziyette kim olsa yakalanır. Marifet bizi yakalamak. Haydi yakalasana!...

Suratımdaki geveze sineğe bir yumruk attım. Ve kendi yumruğumla nakavt oldum.

Kendime geldiğim zaman sinek avcılığının bile bir hüner, marifet olduğunu anladım.

Saatte 320 sinek avlayarak dünya rekoru kıran vatandaşımızı tebrik ederiz. Eski rekor yine bizdeymiş, yenilemişiz. Ondan önceki sinek avlama dünya

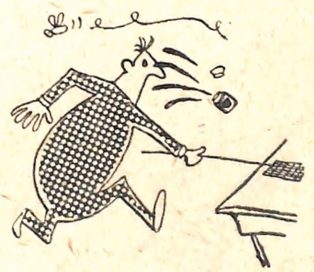

rekoru yine bizdeymiş. Ondan önceki? Yine bizde. Ondan da önce? Yine, yine bizde... Hep bizde. Sinek avlama rekorunu, biz ve sinek yaratıldığı günden beri başkalarına kaptırmamışız.

B. E. N.

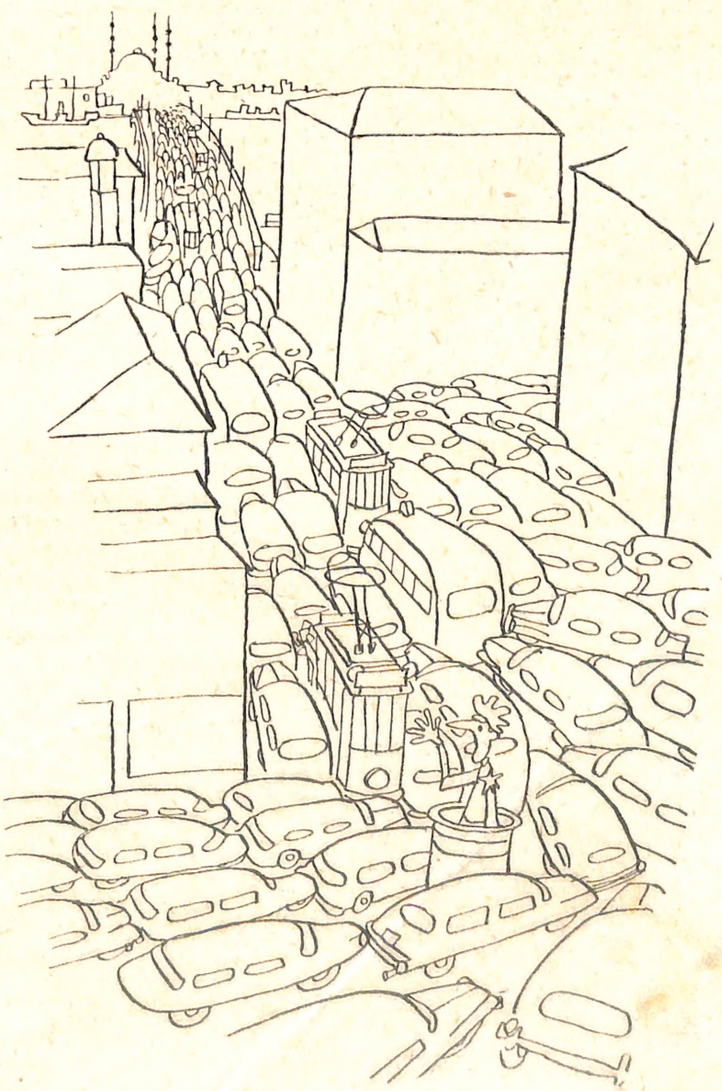

KARAKÖY MEYDANI AÇILDI!..

○

HAZİNE

Turgutluda Krezüs'ün hazinelerini arayan definecilerden biri, eline geçen bir tarih kitabını okuyarak hazinenin yerini bulmağa çalışmakta imiş.. Bir başkası da Mısırdan meşhur bir Arap kâhinini getirterek hazinenin yerini bu üfürükçüye buldurmak istiyormuş!

Tevekkeli ecdadımız «Arayan mevlâsını da bulur, belâsını da» dememişler... İşte, biri tarih kitabını bulmuş. Bu, Krezüsün hazinesi olmasa bile, yine bir kitaptır, bir hazinedir. Tebrik ederiz. Üfürükçü fellâhı arayanın ise ne bulacağı malûm!..

★

İHTİYAÇ

Gayet şık bir genç kadın, müdürün oda kapısını açtı. Güzel sekreter:

— Anlıyorum hanfendi, dedi. Müdürü istiyorsunuz ama, Allahtan dışarı çıktı!.

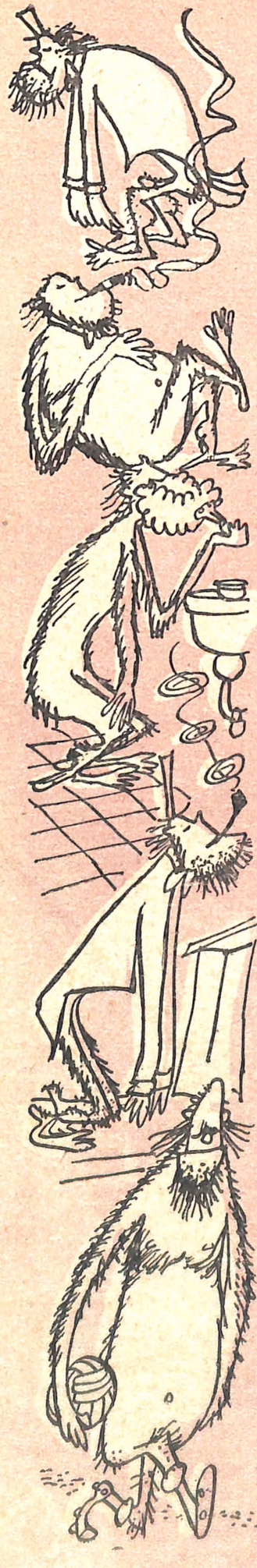

İNSANA BENZEYEN MAYMUN

TEL kafesin içinde ondan fazla maymun vardı. Tünek sopaları üzerinde trapez cambazları gibi numaralar yapıyorlardı. Yalnız içlerinden bir tanesi, Rodine'in «Düşünen adam» heykeli pozunda, hiç kımıldamadan düşünüyordu. «Tıpkı insan gibi» diye içimden geçirdim, tıpkı insan. Bu şempanze'den büyükçe, çeşidini bilmediğim bir maymundu. Karşılıklı uzun zaman bakıştık:

— Biraz bakar mısınız?

Kafesin önünden ayrılırken, bu çağırılışla başımı geri çevirdim:

— Size söylüyorum bayım, Bir dakika beni dinler misiniz?

Demindenberi düşünen maymun şimdi de konuşuyordu.

— Siz mi konuşuyorsunuz?

— Aman yavaş, maymun terbiyecisi görmesin, beni konuşturmaz.

— Ama siz, insan gibi konuşuyorsunuz.

— Tabiî... Çünkü ben insanım.

— Nasıl? İnsan mısınız? Öyleyse o kafeste işiniz ne?

— Kafese giren insan yalnız ben değilim ya... Kimisi evlenir kafese girer, kimisi barem kafesine girer. Siz hiç kafese girmediniz mi?

— Sen bana bakma. Ben hem yazarım, hem de mizahcıyım. Böyle olunca ara sıra «Aslan kafeste gerek» diye beni içeri alırlar.

— Bay mizah yazarı, sizden bir ricam var.

— Buyurun bay maymun...

— Ben bay değilim, bayanım.

— Sizi dinliyorum bayan maymun.

— Maymun değilim diyorum size, ben insanım...

— Burada ne işiniz var, anlamıyorum ki...

— Ben de size onu anlatacağım. Ben sinemaya çok meraklıyım. Bir zamanlar Greta Garbo'ya hayrandım. Onun gibi esrarengiz bir yaşayışa başladım. Saçlarımı Greta Garbo gibi omuzlarım üzerine dağınık bırakırdım. Beni o zaman görmeliydiniz. Sonra Marlene Ditrich beni çekti. Kaşlarımı cımbızla aldım, kendimi ona benzettim. Suratıma Marlene gibi, uçuk verem sarısı pudra sürdüm. Tıpkı onun gibi. Avurtlarımı içeri çekerdim. Sonradan Zarah Lander ortaya çıktı. Ben de onu taklide başladım. Onun gibi tuvalet yapar, sesimi onun gibi boğuklaştırarak şarkı söylerdim.

— Bayan, rica ederim, siz neden buraya geldiniz?

— Ben de size işte bunu anlatıyorum. Z. Lander'den sonra benim için ideal Clara Bowdu. Saçlarımı koyu siyaha boyadım. Tombullaştım. Şen, şuh bir kadın oldum. Ama Jan Harlow'u gördükten sonra, artık benim için model bu açık sarı saçlı yıldız olmuştu. Saçlarımı plâtin sarıya boyadım. Belimi inceltmek için korseler taktım. Kaşlarımı incecik yaptım. Ne yazık ki Jan Harlow bir uçak kazasında ölünce, benim modelim de Veronica Lake olmuştu. Tıpkı Veronica gibi, saçlarım bir gözümü örtüyordu. Dudaklarımı onun gibi iri, dolgun, kıpkırmızı boyuyordum.

— Rica ederim bayan, benden istediğiniz nedir?

— Beni beş dakika dinlerseniz, ne istediğimi öğrenirsiniz. Veronica Lake'in modası çabuk geçti. Elizabeth Taylor parladı. Ben de onun gibi boyanmağa başladım. Onun gibi kaşlarımı püskül püskül yaptım. Gören bana yerli Elizabeth diyordu. Ama Rita Hayworth Ağa Hanla evlenince, saçlarımı kızıla boyadım. Yüzüme mahsustan onunkiler gibi çiller yaptırdım. Sonradan Marilyn Monroe' nun süksesi artınca, ben de yüzümün ve vücudumun şeklini değiştirip Mariliyn'e benzedim, Kim görse «Bizim Marilyn Monroe» diyorlardı.

— Affedersiniz, acele işim var, bana müsaade...

— Şimdi bitiyor hikâyem. Bir iyilik yapmak istemez misiniz?

— Lûtfen çabuk anlatın.

— Audrey Hepburn ortaya çıkınca, siz beni görmeli idiniz. Erkek gibi kısa saçlarımdan tutun da, pantolonuma kadar her şeyim Audrey oldu. Ama Gina Lollobrigida her şeyi değiştirdi.

— Anladım. Gina'ya benzediniz. Sonra Sophia Loren'i taklit ettiniz.

— Evet, nasıl bildiniz? Dediğiniz gibi... En son kendimi Grace Kelly'ye benzetmiştim. Onun gibi ağır şapkalar giyiyor, onun gibi boyanıyordum. Yakalanıncaya kadar hayatım böyle devam etti.

— Ne dediniz? Yakalanıncaya kadar mı?

— Evet... Bir gün sokakta gidiyordum. Beni yakalayıp buraya getirdiler. Yapmayın, ben insanım diye bar bar bağırdım, dinletemedim.

— Mahkemeye müracaat etseydiniz.

— Ettim. Beni bilirkişiye gönderdiler. Bilirkişiler de benim maymun olduğuma dair rapor verdiler. Şimdi sizden ricam şu: En son meşhur olan sinema yıldızı kimdir, bana söyler misiniz? Nasıl giyiniyor, nasıl boyanıyor? Saçları nasıl, pozları, konuşması nasıl?

Bu sırada hayvan terbiyecisi

Ankara Kedisi

İstanbula gelen Suriyeli bir tüccar:

— Bir Ankara kedisi almadan buradan gitmem! diyormuş.

Ankara kedisine neden bukadar önem verdiğine şaşanlar Suriyeli tüccar:

— Elinizde böyle hazine var da değerini bilmiyorsunuz. Yazık! demiş.

Suriyeli tüccar yanılıyor. Biz her şeyin değerini biliriz ama, hepsinin bir sırası var. Meselâ söz Ankaradan açılmışken, Ankaranın nelerine değer verdiğimizi sayalım.

Ankara keçisi... Amerikanın bazı bölgeleriyle, Avustralya bizim Ankara keçilerimizi aldı, üretti. Şimdi biz onlardan damızlık getirtip, devlet çiftliklerimizde Ankara keçisi yetiştirmeğe çalışıyoruz.

Ankara armudu... Bizden giden fidanlar, aşılarla Kaliforniyada bu meyvanın en iyi çeşitleri yetiştirildi. Şimdi biz oradan fidanlar satın alıp devlet fidanlıklarında Ankara armudu yetiştirmeğe uğraşıyoruz.

Ankaranın meşhur çoban köpekleri.. Amerikalılar bunları aldılar, İkinci Dünya savaşında bu hayvanlara kıyılarını beklettiler... Şimdi zenginlerimiz, bahçelerini, evlerini bekletmek için Amerikadan Ankara çoban köpekleri satın alıyorlar.

Ankara balı... Onu da Amerikadan alıyoruz.

Eh, acele işe şeytan karışır, hepsi birden olmaz. Elbet sıra Ankara kedilerine de gelecek. Amerikalılar bizim Ankara kedilerimizi alıp hele yetiştirmeğe başlasınlar, biz de o zaman hazinemizin değerini anlar, Amerikalılardan Ankara kedisi satın alırız. Her şeyin bir sırası var, yavaş yavaş!..

geldi. Benimle konuşan maymuna:

— Yine mi?. Yine mi? diye bağırdı. Halâ mı maymun olmadığını, ona buna söylüyorsun?

Elindeki sopa ile zavallı hayvanı dövmeğe başladı. Hayvan terbiyecisini elinden tuttum:

— Senin yaptığın insan haklarına aykırıdır, dedim. Bir insanı nasıl olur da döversin? Nasıl maymunlar arasına, kafese koyarsın?

Hayvan terbiyecisi:

— Bayım, dedi. Siz bu maymunun sözlerine inandınız mı? Rica ederim, şunun suratına bakın, kaşına gözüne bakın... Maymundan kalır yeri var mı? Bu surat maymun suratı değil mi? Bunun insanlıkla bir ilgisi kalmış mı?

Kafesteki kadına dikkatle baktım. Gerçekten hayvan terbiyecisi doğru söylüyordu.

— Evet, diyorum. Bir maymun.

— Tabii maymun... Bütün zoolojistler, kaç tane profesör, doktor, veteriner muayene etti, onun maymun olduğuna dair rapor verdi. Şunun suratına bakın! Maymun değil mi bu?

— Maymun!

Ben uzaklaşırken bayan maymun:

— Ah ne olur, şimdi hangi yıldızın süksesi var, söyleseniz... diye yalvarıyordu.

Röportajcı

DELİL

Delikanlı, sevgilisine kahramanca aşkını ilânetti: Kız:

— İspat et beni sevdiğini, deyince de:

— Hayhay, dedi. Seninle evlenmeğe razı oluyorum!

TEHLİKE İŞARETİ

Ev sahibi geç vakit, Mevhibe'nin kapısını vurdu:

— Mevhibânım, kalkın, asansör bozuldu...

Mevhibede ses yok.

— Asansör dördüncü katla üçüncü kat arasında asılı kaldı, kalkın...

Mevhibede ses yok.

— Kocanız asansörde kapalı..

Mevhibenin sesi duyuldu:

— Oh olsun, bu saatlere kadar kalmasaydı...

— Ama üçüncü kattaki sarışın dul da kocanızla kapalı...

Mevhibe odadan fırladı!

Amerikada kadınlar damlarda çıplak olarak güneş banyosu yapıyor..

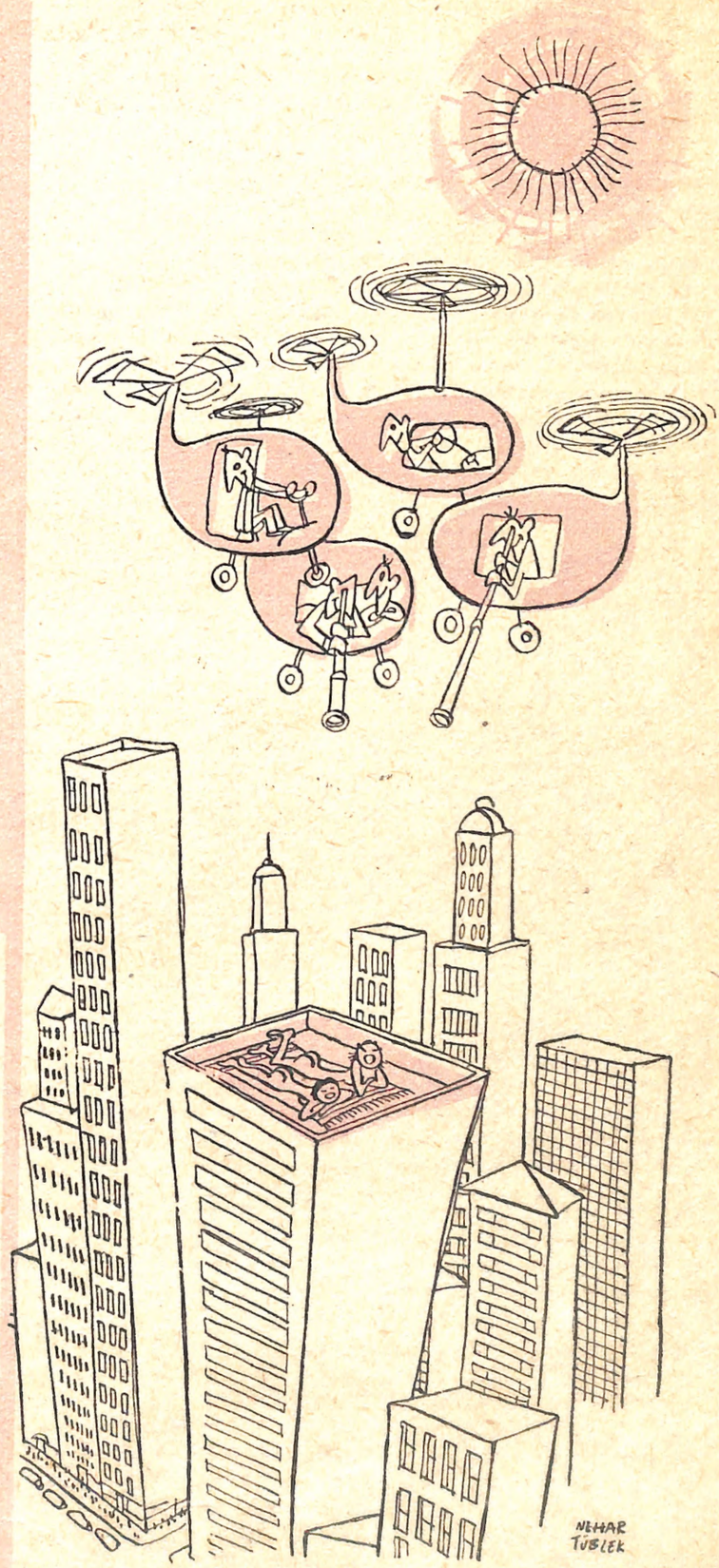

— Ne zaman güneş banyosuna çıksam hemen hava kararıyor kardeş!..

— Eminönü bir?..

BOĞAZ, BURUN!

Radyomuzda öyle iltihaplı sesler var ki, bademcikleri şişmiş, konuşamıyor sanırsınız... Yine öyle hımhım alaturkacılarımız mikrofon başına geliyorlar ki, burunlarını sanki ahtapot tıkamış!

İşittiğimize göre, bundan sonra radyomuza alınacak ses sanatkârlarının, meslek bilgisi imtihanından başka bir de tanınmış boğaz, burun doktorlarımıza muayene ettirilmeleri kararlaştırılmıştır!

ERKEKSİZ DOĞURAN KADIN

İngilterede bir kadın, kendi yağı ile kavrularak, hiç bir erkeğe muhtaç olmadan bir çocuk doğurmuştur. İngilterenin en tanınmış ilim adamları, doktorları çocukta ve anasında yaptıkları testlerde işe hiç bir hiyle karışmadığını, kadının tek başına gebe kalıp, tek başına doğurduğunu söylemişlerdir. Meşhur bir İngiliz doktoru, 1.600.000 de bir kadının kendi işini kendisi görerek, erkeklere minnet etmeden çocuk doğurabileceğini açıklamıştır. Tıpta bu olaya Parteno - jönez denilmektedir. İngilterenin büyük gazetelerinden Daily Mirror, «Kızoglan kız anne» başlığı altında bu kadının hâtıralarını yayınlıyacaktır. Akbaba, hiç bir zaman İngiliz gazetesinden geri kalmak istemediğinden, memleketimizde de erkeksiz doğuran bir kadın bulmuştur. Aşağıdaki yazıda bu çok kıymetli cins kadınımızın hayatını okuyacaksınız.

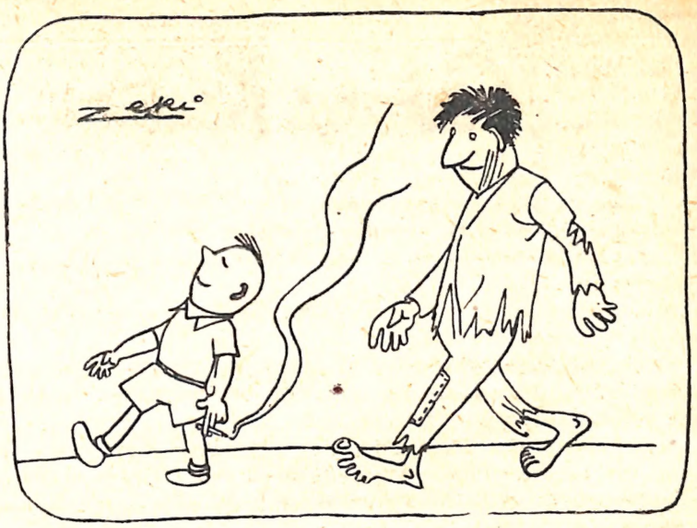

YAZISIZ!..

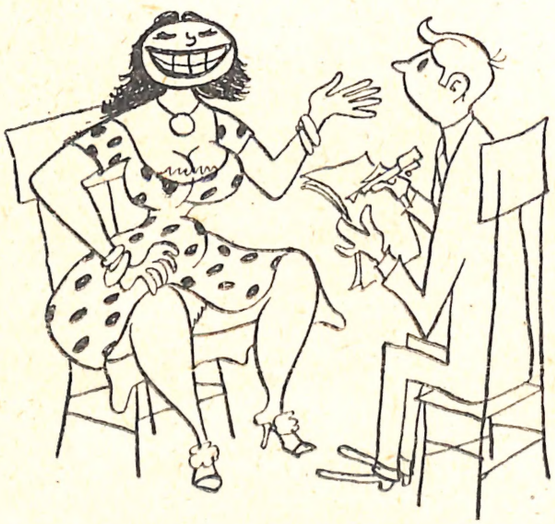

BAYAN Aylâ'ya İngiliz kızının marifetini anlatınca güldü:

— Biz zaten işte böyleyiz, dedi, ersiz çocuklar gibi hep başkasında görünce, ağzımızın suyu akar. Ne o, İngiliz kızı kocasız doğurmuş... Allah Allah ne büyük iş... Benim beş çocuğum var. Evvel Allah beşini de hiç bir erkeğe muhtaç olmadan kendi başıma doğurdum.

Bayan Aylâ'yı çok önceden tanıdığım için,

— Ama bayan Aylâ, dedim, siz evlisiniz. Ali bey...

Lâfımı ağzıma tıkadı:

— Ali mi? A ilâhi, ayol onu erkekten mi sayıyorsunuz? Hiç bir kadını Allah ona muhtaç etmesin, ömrünün sonuna kadar kısır kalır. Eğer bütün erkekler Ali gibi olsa, Âdem Aleyhisselâmın nesli kururdu ayol... Hadi oradan. Ben Ali gibi bir düzüne erkeği, etekliğimin altından çıkarırım. Anladın mı sen?

— İyi ama bayan Aylâ, Ali beyi haydi erkekten saymıyalım, ya Hasan bey? Ali bey sizin son kocanız. Ondan önceki Hasan beye ne buyurulur?

— Hah hah hah... Ay güleyim bari, hiç güleceğim yoktu. Hasan, erkek değil, erkek müsveddesi... Onun gibisinin erkek olması için on fırın ekmek yemesi lâzım. Bir tane değil, bir bölük Ali bey olsa, yarım çocuk yapamazlar, anladın mı sen? Ben onu erkekten mi sayarım? İşte ona kalsaydım, o zor baba olurdu. Dua etsin ki, yine benim gibi becerikli karıya düştü de sayemde nesli kurumadı.

— Demek Ali beyde de iş yoktu. Artık Osman beye de bir diyeceğiniz yok ya... Hani Osman bey, Ali beyden önceki kocanız. Maşallah fil gibi adamdı. Bize öyle şeyler anlatırdı ki,... Dişi sineği kaçırmazmış...

— Hadisene ordan, pis mıymıntı, sünepe herif. Onun varsa yoksa dili... Lâflan peynir gemisi yürümez yavrum. Zaten erkek kısmı ben şöyleyim, yok ben böyleyim diye atıp tutmağa başladı mı, çekiver uçkurundan. Onda iş kalmamış demektir. Bir kadının işi Osmana kaldıysa acırım o kadına, vah vah... Eğer Osmana kalsaydı, o evlât babası değil, iskele babası bile olamazdı. Dua etsin yine bana...

— Peki, Ahmet beye de bir diyeceğiniz yok ya...

— Hangi Ahmetmiş o?

— Hani böyle burma burma bıyıkları vardı. Sesi boğa gibi kükrerdi.

— Ahmet çoook... Acaba hangisi? Vallahi hatırlıyamadım.

— Canım hani...

— Haaa, bildim, bildim. A ilâhi, sen onun öksürdükçe mangalda kül bırakmadığına ne bakıyorsun. O erkek değil, erkek mostrası. Herifte kalıp kıyafet var ama, iş yok. Onunla balayına kızoğlan kız giden, kızoğlan kız döner.

— Ama bayan Aylâ, bir oturuşta iki istakoz, üç tas kemik suyu, bir tabak havyar, üç sığır beyini, on tane koç yumurtası yerdi.

— Aman aman, koç yumurtası yerine koç, sığır beyini yerine sığır yese yine makbulüm değil. Kurufasulye yesin, yeter ki erkek olsun. Ayol ben ona beş vakit farz gibi, Allahın günü eşek sudan gelene kadar beş posta dayak atardım da yine, aman karıcığım ellerin dert görmesin, sırtımın sol yanı kaşınıyor, derdi. Sen onun kalı bına kıyafetine ne bakıyorsun. Avucunu yalasın o, acaba ben bir kolayını bulmasam o baba olabilir miydi sanki?.. Bir yesin de, bin dua etsin yine bana. Şansı varmış ki, yine benim gibi karıya düştü de, ele güne karşı kısır herif diye rezil olmadı. Ne yaptım etiim, onu bir evlât sahibi ettim.

— Yaaaa... Şaşılacak şey.

— Ne o? Neye şaştın?

— Halbuki Ahmet bey, her oturduğu mahalleye bir kaç çocuk hediye ettiğini söylerdi. Peki bayan Aylâ, Hüseyin bey?

— Hangisi? Gevşek Hüseyin mi?

— Hani on sekiz defa milli oldu, sağ haf Hüseyin.

— Haaa, bildim, Lâçka Hüseyini diyorsun. İlk kocam. Hatırladım. Kuruçeşmeli Hüseyin. Onu ben koca diye suya götürür de susuz getiririm.

— Ondan çocuğun oldu mu?

— Onun zamanında iki tane doğurdum.

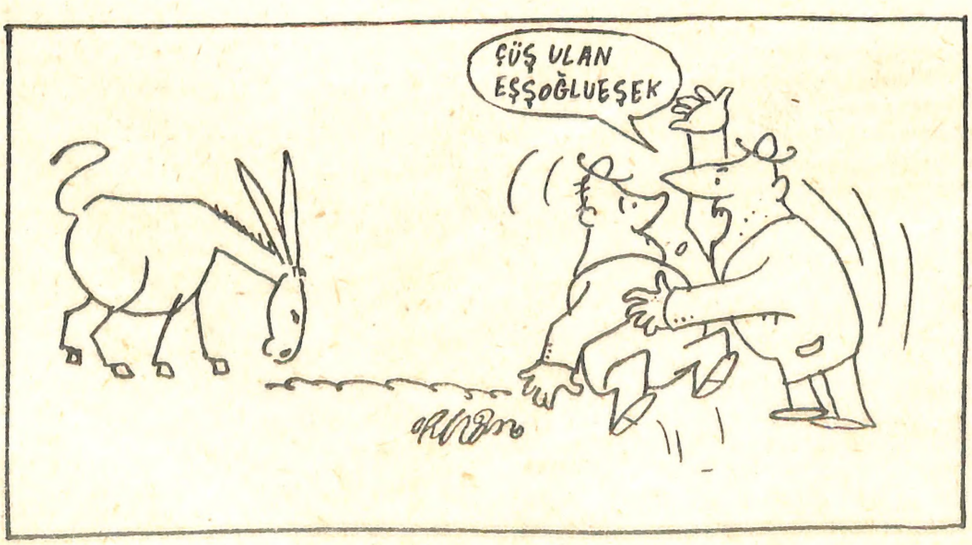

HAYVANLAR VE İNSANLAR!..

— Hüseyin genç, sporcu, efendime söyliyeyim...

— Hadi hadi... Açtırma ağzımı şimdi benim. Ben bu boy boy çocukların hem anası, hem babasıyım. Öyle Hasana, Hüseyine kalsaydı iş, memlekete evlât mı yetiştirebilirdim?

— Bayan Aylâ, bu İngiliz kızının sizden farkı var.

— Neymiş bakayım farkı?

— O hiç evlenmemiş. Başından nikâh geçmemiş.

— N'oolacak, o da mı bir iş? Ben ilk çocuğuma gebe kaldığım zaman, daha nikâhlanmamıştım. Hüseyini işte o zaman zar zor buldum. Bereket versin yıldırım nikâhı yaptık. Kendimi tuttum da nikâh defterini zor imzaladım. Evlenme dairesinden çıkar çıkmaz doğum evine dar yetiştim.. Ne varmış yani, nikâhsız doğurulmaz mıymış?

— Hayır, yani demek istediğim.

— Yani, yani diye ne geveleyip duruyorsun? Ne diyeceksen de!

— Demek istediğim, İngiliz kızı, kızoğlan kızmış.

— Amanın, pek aptalmışsın... Ayol bu sade İngiliz kızına vergi değil, bütün yüksek sosyete kızoğlan kızken gebe kalır, ama rekâm olmasın diye doğurmaz. Eğer bilseler ki o İngiliz kızı gibi isimleri, resimleri gazetelere geçecek, hepsi doğurur vallâhi.

— Anladım bayan Aylâ, siz Amerikadaki gibi sun'i ilkah demek istiyorsunuz. Amerikada, Almanyada her sene sun'i ilkahla binlerce çocuk doğuyormuş.

Bayan Aylâ, katılırcasına gülmeğe başladı. Gülmekten gözlerinden yaşlar geliyor, kasıklarını tutarak yerlere yatıyordu.

— Ne var, neye gülüyorsunuz?

— Ay bu erkekler ne aptal, ne salak, ne enayi oluyorlar ya Rabbi... Ne hımbıl oluyorlar. Ayol şimdi kadınlar, kızlar kocalarının, babalarının şerefini daha ilmî şekilde korumak için sun'î ilkahı icat ettiler. Eşeğe, kibarcası merkep demek gibi bir şey bu. Ayıp olmasın diye böyle erkeklere şimdi şam babası demiyorlar da sun'i ilkah babası diyorlar. Kah kah kah...

— Bakın, bu hiç aklıma gelmemişti. Çok doğru... Bir şey sormama müsaade eder misiniz? Siz bu çocukları erkeklere boyun eğmeden nasıl yapıyorsunuz?

— Yooo... Söyler miyim hiç? Bizim usulümüz İngiliz kızınınkine benzemez aslanım. Her kadının kendine göre ayrı bir marifeti, bir hüneri vardır, işte o kadar.

— Beni erkek olarak nasıl buluyorsunuz bayan Aylâ?

— Ay, sen erkek misin? Hay seni de erkek yerine koyan kadının aklına şaşayım.

— Teşekkür ederim bayan Aylâ. Sizden çok şeyler öğrendim.. Allahaısmarladık.

—Güle güle, ama bu olmadı, bunu saymam, gece yatısına da gel. Mutlaka beklerim....

Yazan: ALİ KAHYA

BİLMEM NE ADASI

Çizen: NEHAR TÜBLEK

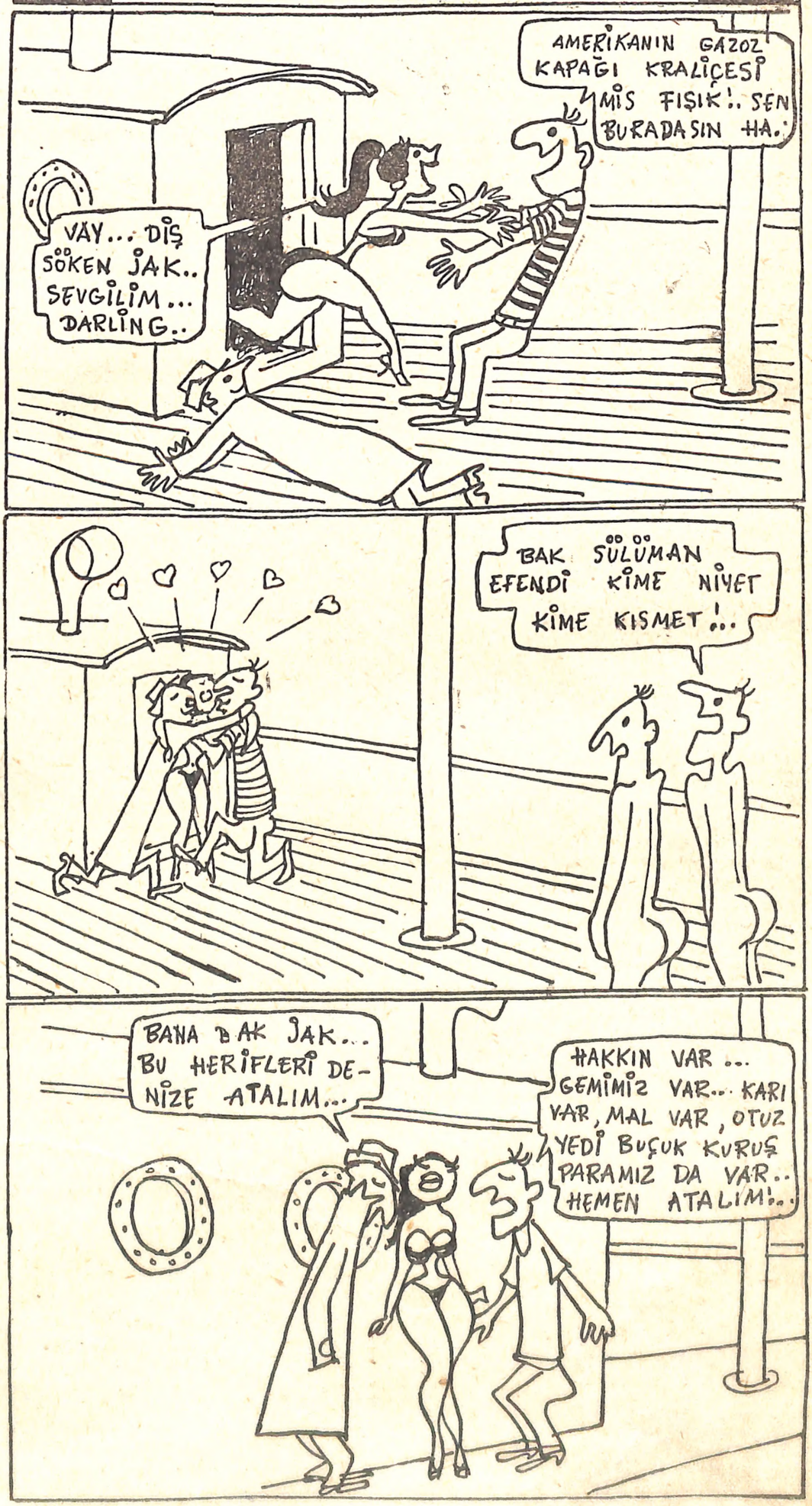

(Devamı var)

TEZAT

Güzel kadın, zengin bir tüccarı ağına düşürmüştü. Kendisinden aldığı çeke bakarak:

— Elyazınız iri ve cömert.. dedi.

Adam sırıttı. Kadın devam etti:

— Lâkin rakamlar pek küçük... Adeta seçemiyorum!

●

TUZLU

Acemi yüzgeç denize girmiş ti. Karısı sordu:

— Nasıl bu sabah su?

Öteki kekeledi:

— Bilmem, bana biraz tuzluca geldi!

Karnından konuşanlar!

Dünyanın en ünlü karnından konuşan adamı (Vantrolog) Herry Lester 77 yaşında ölmüş. Amerika ki, duyduğumuza göre, orada alabildiğine söz hürriyeti varmış, orada neden insanların ağızlarından değil de karınlarından konuştuklarını anlamak zor doğrusu.

Dünyanın en ünlü vantroloğu Lester'in marifeti neymiş biliyor musunuz? Karnından çıkan dört ayrı ses birbirleriyle münakaşa ederken o ağzını bile açmaz, dudaklarını kıpırdatmazmış. Eh doğrusu bu da pek marifet sayılmaz. Baksanıza Osman Bölükbaşına, kuruyor ses makinesini, kendisi ağzını bile açmıyor.

Kasım Gülek'e gelince, o pazarda satıcılarla konuştu, yolda selâm verdi, falan yerde hatır sordu diye başı belâya girmekte devam ederse, yakında onun da karnından konuşacağı muhakkak. Hem öyle Amerikalı vantrolog gibi dört sesli değil, belki de kırk dört sesli konuşur. Bu gidişle muhalif partilerin liderlerinin karnı miting meydanına dönecek, karnından nutuk veren verene....

ALIŞKANLIK

Otobüs biletçiliğinden, açıkgözlüğü sayesinde Havayollarına girmiş, bir uçakta çalışıyor du. Tam uçak kalkacağına yakın iki yolcu merdivene tırmanınca:

— Tamam, diye seslendi, arkadan boş araba geliyor!

●

TASDİK

Kadın pür hiddet çıkışıyordu kocasına:

— Ya beni babamdan isterkenki halin? Ne budalaydın...

— Şüphesiz, dedi kocası, budala olmasam kalkar da seni mi isterdim?

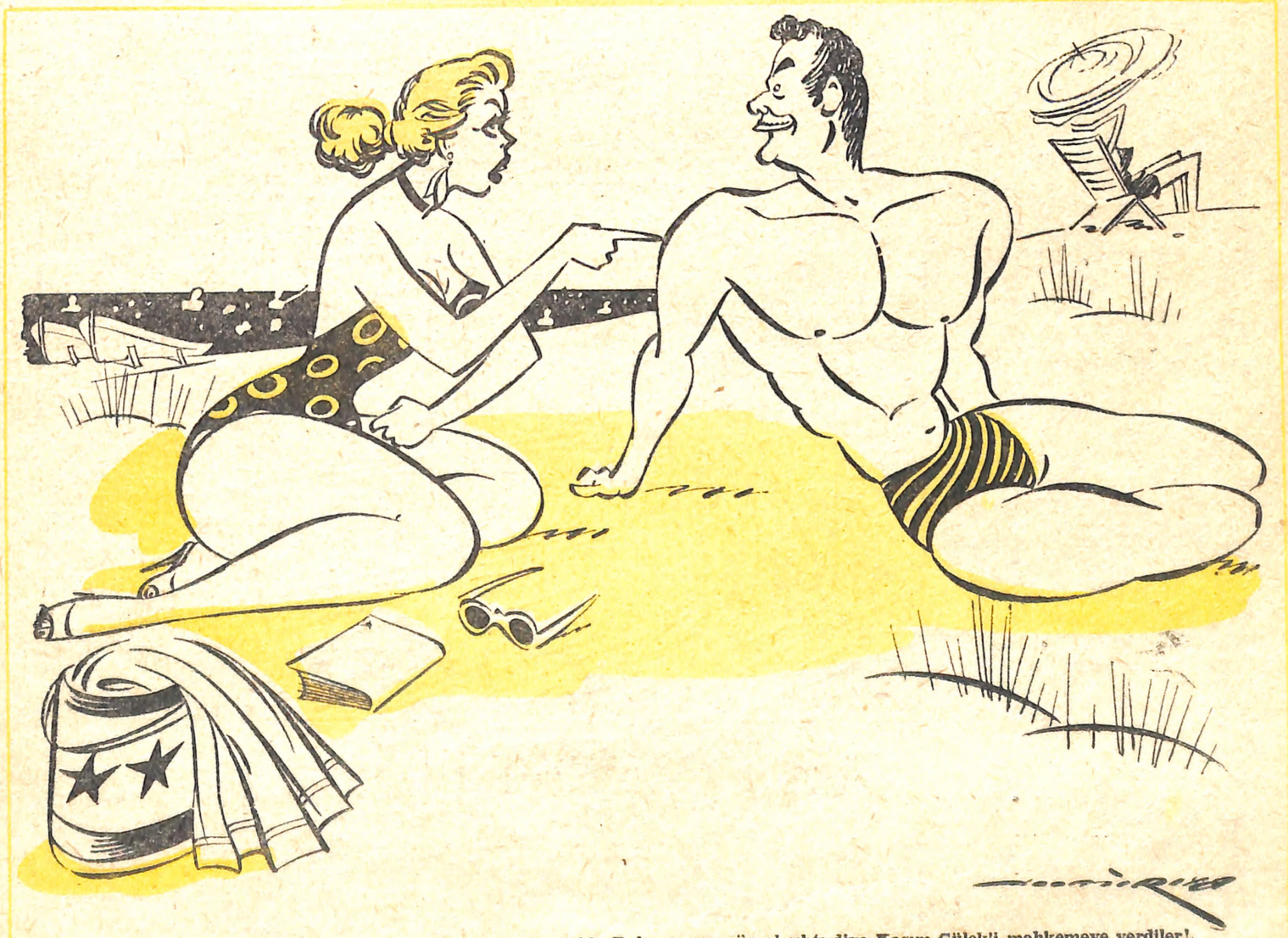

-- Ulan ne cesaretle benim bacağımı sıkıyorsun serseri?.. Daha geçen gün el sıktı diye Kasım Gülek'i mahkemeye verdiler!..

NE HADDİNE?

Umumi telefonun öüü adamakıllı kuyruk olmuştu. Biri da yanamadı, kapı camını tıklattı. Bunun üzerine içerdeki kadın, kapıyı açtı ve:

— Yirmi yıldır evliyim. Aranızdan biri bana bir şey mi söylemek istiyor? dedi .

Hep birden bağırdılar:

— Evet, acele etmeyin diyecektik!

NE İYİ OLURDU

Erdekteki Zeytinliada kampına gitmişlerdi. Ada, kaşık kadar olduğundan her an burun burunaydılar. Üstelik havalar da serindi. Karısı:

— Keşke yine İstanbulda kal saydık ne iyi olurdu.. dedi.

— Sahi, dedi kocası, ben işime giderdim her gün, sen de mağazaları dolaşırdın!

TEHDİT

Genç kız, kendisine sataşan delikanlıya döndü.

— Spora meraklısınız galiba.. dedi.

— Elbette şekerim.

— Âlâ, ağır sıklet Tayyar'ı tanır mısınız?

— Tanımaz olur muyum? Mektep arkadaşımdır...

— Benim de nişanlımdır!

ŞÜKÜRLER OLSUN

Evlenmek için kızı babasından istemiş, bir temiz papara yiyerek ters yüzüne geri dönmüş, kapıdan çıkmak üzereyken, kız arkasından yetişti. Elindekini uzatarak:

— Banka cüzdanınızı düşürmüşsünüz, dedi. Hem babam üzülmesin diyor, verdiği cevap kat'i değilmiş!.

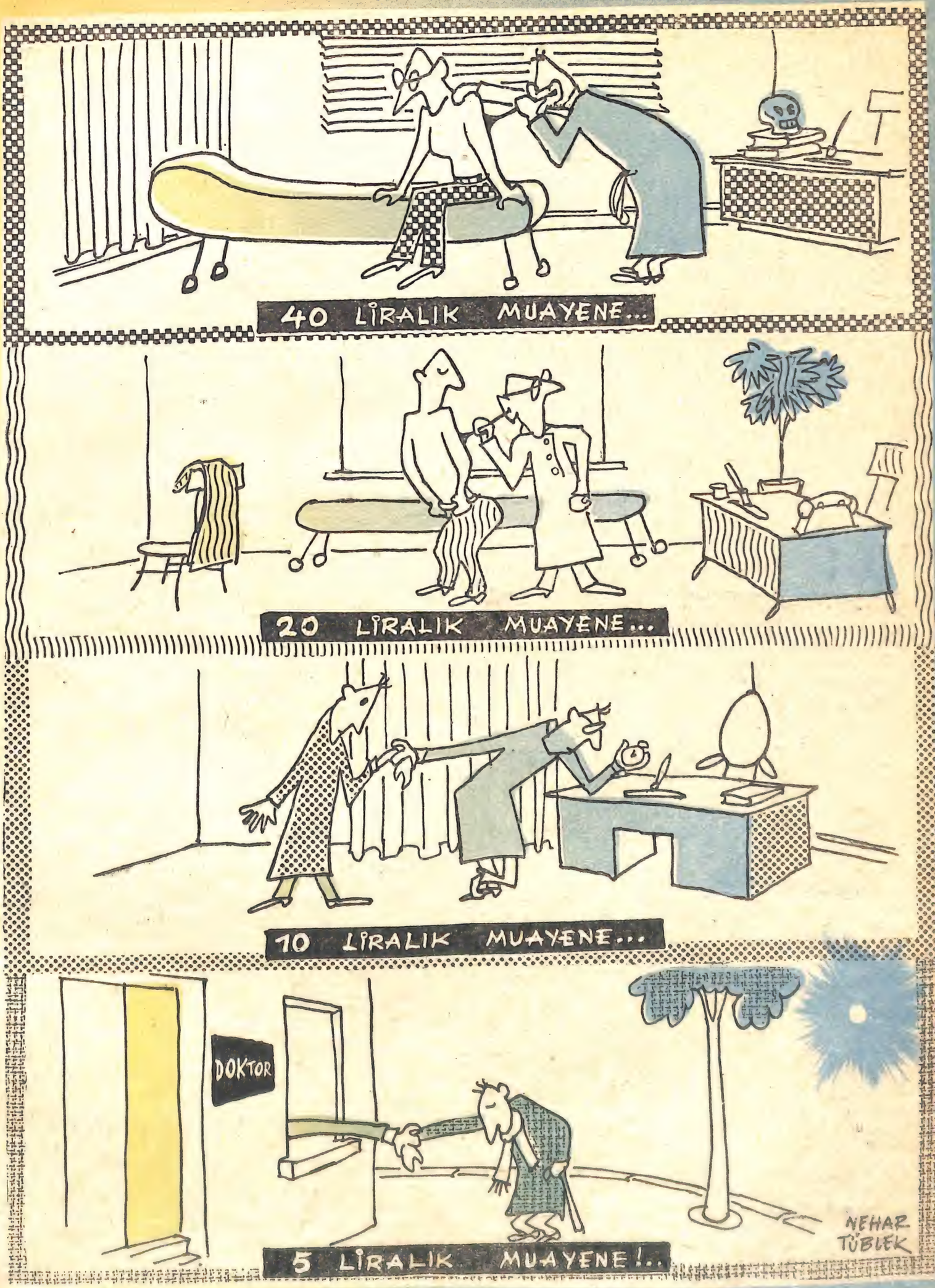

Daktorların muayene ücretleri tesbit edildi

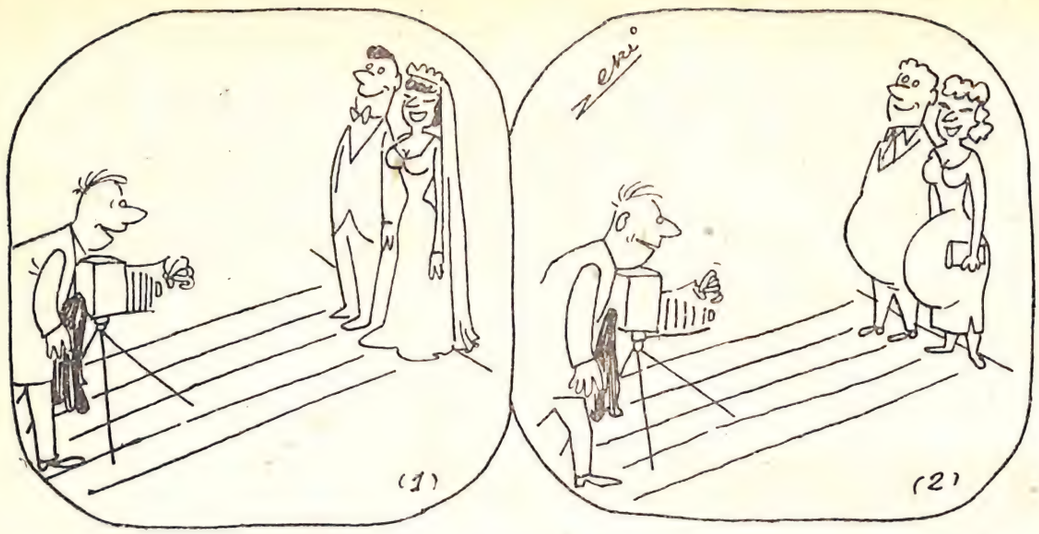

YAZISIZ!..

Orkestra ADAM

ON parmağında on mârifet olanlar vardır. Benim on parmağımda on tırnaktan başka hiç bir şey yok. Yalan söylemiyeyim, kalabalık yollarda kadınlara çimdik atmak gibi bir parmak mârifetim vardır ama, bu da sık sık dayak yemem den başka bir işe yaramaz. Benim bütün mârifetim burnumda dilimdedir. Burnumla gayet güzel zurna çalarım. Ayağımla da, dilimi yanaklarıma vura vura bir dümbelek çalarım ki, bu işte üstüme yoktur.

Fakat burun zurnası ve ağız dümbeleği ile geçinmek her zaman olmuyor. İnsanların müzik terbiyesi, san'at zevki daha o kadar yükselmediği için, değeri anlaşılmayan bir san'atçı gibi sık sık aç kalırım.

İş bulmak için nerelere baş vurmadım.

— Elinden ne iş gelir? diye soruyorlar. Ben herkes gibi:

— Ne iş olsa yaparım! diyemiyorum.

İş bölümüne taraftarım. Dünya yüzünde herkesin bir işi olmalıdır. Bana da bu iş bölümünde burnumla zurna çalmak düşmüş.

— Efendim, burnumla gayet güzel zurna çalarım! deyince gülüyorlar, alay ediyorlar. O zaman:

— Lûtfen bir kere dinleyin de ondan sonra karar verin diyorum.

— Çal bakalım! diyorlar.

Önce bir taksim geçiyorum, sonra bir peşrev... Ara yerde de dümbelek çalıyorum. O zaman bayılıyorlar. İnanmazsınız, büyük adamlardan, o ciddî, asık suratlı, sayılı insanlardan kaç tanesi ben burnumla zurna, ağzımla dümbelek çalarken coştu da, soyunup göbek attı. Göbek te onlara vergi. Bir insan bu zamanda ayda iki bin liradan az kazanıyorsa, katiyen göbek atmağa kalkmamalıdır, rezil olur. Çünkü göbek atınca, insanda atılacak göbek olmalıdır. Hoş, beline battaniye sarıp göbek atmağa kalkan bazı kendini bilmez dar gelirliler de var ama, bu sağlık kurallarına aykırıdır. Böylelerinin bir iki göbek atışta göbekleri düşüyor.

Ben zurnamı çaldıktan sonra ne oluyor, biliyor musunuz?

— Vah vah, diyorlar, bu adam eğer Avrupa'da, Amerika'da olsaydı milyoner olurdu.

Dikkat ederseniz, burada aç kalanların hepsi için böyle söylerler. Meğer bizim yerimiz burası değil, Avrupa, Amerikaymış. Tanrı, demek insanları iki çeşit yaratmış, bir çeşiti Asyalık, Afrikalık, bir çeşidi de Avrupalık, Amerikalık... İkinci çeşitten olan bizler yerimizi bulamadığımız için, değil burnumuzla zurna çalsak, ağzımızla kuş, burnumuzla balık tutsak yine de iş yok...

Bütün bu iltifatlardan sonra, Avrupalık, Amerikalık insan olduğum için elime beş on kuruş sıkıştırıp sepetliyorlar.

Ben san'atın çilesini çekmiş bir insanım. Eğer çok iyi kalpli ve çok yüksek san'at zevki olan bir patrona çatmasaydım, ömrümün sonuna kadar amatör bir burun müzisyeni olarak sürünüp duracaktım. Bereket o iyi patrona...

Onunla tanışmam şöyle oldu. Ben bir tuluat tiyatrosunun orkestrası idim. Ne o? Neden şaştınız? Orkestrasıydım, diyorum size... Bir insan ağzıyla dümbelek, burnuyla da zurna çalarsa mükemmel bir orkestra demektir. İşim bu kadarla da bitmiyor, ayrıca sahneye çıkıp şarkı söylüyor, sonra kadın kıyafetine girip dans ediyordum.

Gişede bilet kesmek, dekorları yapmak, çadırı ve eşyaları bir yerden bir yere taşımak, benim işimdi. Hasta olan artistler de olursa onların rolüne de ben çıkıyordum. Bir gün tiyatroda Şekispir'in Hamlet'ini temsil ediyorduk. Baş rol, yâni Hamlet rolü bendeydi. Ama bana o gün Hamlet'i oynayacağımızı söylememişlerdi. Yahut söylemişlerdi de ben unutmuştum. Bir gün önce «Leblebici Horhor» u oynadığımız için, ben yine aynı oyun var sandım. Sıra bana gelince, Leblebici Horhor rolünde burnumla zurna, ağzımla dümbelek çalarak sahneye çıktım. Bir de dekorlara, öbür artistlere baktım ki, biz Danimarka sarayındayız, ben de Danimarka Prensi Hamlet'im. Önce ne yapacağımı şaşırdım. Acaba burnumla zurna çalıp Leblebici Horhor rolüne devam mı edeyim, yoksa Hamlet'e mi geçeyim? Kısa bir şaşkınlıktan sonra, oyun benden önce başladığı için, Hamlet oynamayı daha doğru buldum. Kemancı Hristos'un karısı şişman Eleni, kızı Maronun beyaz naylondan sabahlığını giymiş, karşımda Ofelya rolünde idi. Şişman Eleni'nin göğüsleri çok iri olduğu için, pembe ketenden sutyeni, kızının daracık naylon sabahlığından, üzerine gaz bezi örtülmüş düğün hediyesi iki bakır tencere gibi görünüyordu. Ben hemen Hamlet'teki tiradıma başladım:

— Anam olacak o namussuz kraliçeden babamın intikamını alacağım! Ben Prens Hamlet!... Babamın esrarlı ölümü, hiç bir zaman failî meçhul cinayetler dosyasında kalamaz!.. Adlî tıbba dilekçe vereceğim. Babamın mezardan çıkartıp, bu esrarlı cinayetin düğümünü çözeceğim. Amcam olacak kaatili de polis coplarına havale ediyorum!..

Bunları söyledikten sonra:

— Ofelya!.. Ofelyaaaa!... Ofelyaaa!

Diye bağırdım. Suflör:

— Belediye memuru haber gönderdi, dedi, bu saatte satıcıların yüksek sesle bağırmaları yasakmış!

Kendimi Şişman Eleni'nin kolları arasına attım. Halk Hamlet rolünü beğenmemiş.

— Zurna isteriz! Zurna isteriiiz! diye bar bar bağırıyordu.

Bizim patron, haklın protestosuna fena halde kızdı, perdeyi indirtti. Bana da:

— Ulan! dedi, burası sahne... Kendini miting meydanında mı sandın, öyle her ağzına geleni söyleyecek...

Derhal işten çıkardı. Hoş ben burada işteyken para almıyordum. Ama bir insan bir işte çalışırsa, ondan bundan borç alması kolay oluyor. Artık hiç kimseyi kafesliyemezdim.

Hamlet rolüne çıkarken giydiğim kışlık asker külotuyla, futbol çorabımı, bir de tıraş makinemi ve tarihî jiletimi alıp tiyatro çadırından çıktım. Çadırın önünde biriken hâlis enayiler, beni birbirlerine gösterip:

— İşte, işte!.. Burnuyla zurna

çalan artist bu!... diyorlardı.

Bir adam yanıma geldi:

— Bayım, dedi, sizinle biraz görüşmek istiyorum.

— Randevu almadan kimseyle konuşamam. Çünkü vaktim yok!... dedim, riça ederim, randevu alıp kuyruğa girin!..

— Çok mühim, dedi.

— O halde bir cigara verin de aklım başıma gelsin!..

Kokulu hususî cıgara uzattı. Sonra hususî arabasına bindik. Beni büyük bir fabrikaya götürdü. Gayet lüks döşeli bir yazıhaneye girdik. İçerisi o kadar güzeldi ki:

— Burada ne güzel Hamlet oynanır, dedim, saray gibi yer..

Adam:

— Maksada gelelim, dedi, ben bu fabrikanın sahibiyim.

— Ulan, insan onu evvelden haber verir, dedim, biz de ona göre vaziyetimizi alalım.

— Zararı yok, ben demokratım, dedi, öyle şeye aldırmam. Beni iyi dinle... Ben fabrikatörüm ama, hiç kimsenin hakkını yemem.

— Vah vah, dedim, öyleyse aç kalıyorsun demektir.

Kızdı:

— Ne münasebet?.. Ben sana istismarın aleyhinde olduğumu söylüyorum. Çağır istediğin işçiyi kendin sor...

Fabrikanın içine girdik. İşçilerden birine:

— Yahu, bu patron ne diyor. Allahaşkına?... dedim.

— Doğru, dedi, biz burada başka fabrikada çalışanlardan iki defa fazla gündelik alırız. Fazla yevmiyelerimiz işler. Her sene bir ay tatil yaparız. Tatilde paramızı alırız. Ayrıca çıkardığımız işten prim de alırız. Bayramlarda, yılbaşlarında ikramiye alırız.

Kendimi kaybetmiş:

— Vay anasını!... diye bağırmışım.

Tekrar yazıhaneye dönünce:

— Sen deli misin, yoksa aptal mı? dedim.

— Yooo.. Çok akıllıyım, dedi.

— Pekiy, nasıl oluyor bu iş?

— Anlatayım da dinle! Eskiden fabrikamda üç yüz kişi çalışırdı. Tabii az para alırlardı. Ücretlerinize yüzde on zam yapsam ne kadar iş çıkarırsınız? diye sordum. İki misli dediler. O zaman işçi sayısını iki yüze indirdim. Randıman eskisine göre iki kat oldu. Tekrar sordum: Gündeliğinizi yüzde on daha arttırsam ne kadar iş çıkarırsınız? İki katı dediler. Elli kişi daha çıkardım. Randıman dört katına çıktı. Böyle böyle fabrikada 25 işçi kaldı, hem onlar yılda bir ay tatil yapıyor, başka fabrika işçilerinden çok para alıyor, hem de ben on misli fazla kazanıyorum.

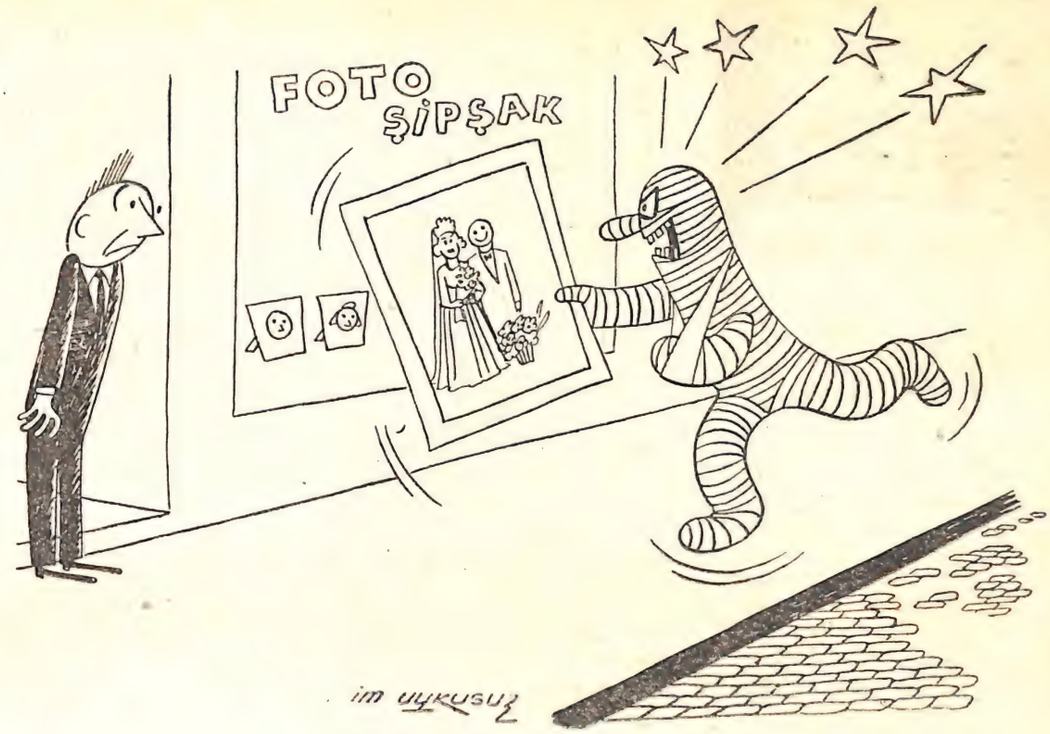

— Bu fotoğrafı çeken dürzü sen miydin?..

— Pekiy, benden ne istiyorsun?

— Dur, onu söyleyeceğim. Artık bu yirmi beş işçiyi daha aza indirmek imkânsız. Onun için ben başka çareler düşündüm. Fabrikamın içi ter temizdir, başka fabrikalara benzemez. Temiz yerde işçi daha iyi çalışıyor. Her tarafa pencereler açtırdım. Aydınlıkta randıman daha artıyor. Sonra gördün ya duvarlar, tavan pırıl pırıl boyalıdır. Renklerin insanlar üzerinde tesiri çoktur. Mavi ve beyaz dinlendirir, uyutur, onun için hastahaneleri maviye, beyaza boyarlar. Siyah renk insana kasvet verir. Pembe, sarı insanı oyalar. Ben renk mütehassısıyımdır. Kırmızı, yeşil insanı tahrik eder, heyecana getirir, kanı hızlı hareket ettirir. Onun için yatak odalarını kırmızı yaparlar. Ben fabrikamın içini öyle boyadım ki, işçiler daha çok çalışıyorlar. Randıman iki misli daha arttı.

— Benden ne istiyorsun?

— Dur, işte onu söylüyorum Ben hiç kimseyi istismar etmeden daha fazla randıman almak istiyorum. Onun için de işçilerimin müzik ihtiyacını tatmin etmeliyim. Müzik dinlerken insan farkında olmadan daha çok çalışır. Senden işte bunu istiyorum. Orkestra tutacaktım, pahalı geldi.

— Niçin plâk çalmıyorsunuz? Hoparlörle her tarafa ses yayılır.

— Hoparlörden madenî ses çıkar. Madenî ses insanın sinirini bozar, çalışamaz. Tabiî ses olmalı.

— Pek âlâ...

— Yalnız bir şey var. Alaturka olmaz. Sen alafranga bilir misin?

— Hem de en daniskasını...

— Çal bir Macar rapsodisi...

Burun zurnası, ağız dümbeleğiyle bir rapsodi çaldım, bayıldı.

— Yalnız, zurnayla dümbelek yetişmez! dedi, ağzınla burnun işlerken elin, ayağın da boş dur mamalı. Sana o zaman iki misli para veririm.

— Doğru, dedim, sağ elimi göbeğime vurup davul çalarım.

— Güzel... Ayağın boş mu duracak?

— Yooo... Ayakkabımın nalçalarını yere vurur, zil sesi çıkarırım.

— O da iyi... Başka?..

— Başka, başka... başka... Hah aklıma geldi, sol elim boşta kaldı, onu da kaba etime vurur, tempo tutarım.

— Başka?

— Bir iki yerim daha var ama vallahi bana çok lâzım.

— Mükemmel. Altı kişilik bir orkestranın işini göreceksin demektir. Böyle bir orkestra tutsaydım, en az günde iki yüz lira vermem lâzımdı. Halbuki sen elli liraya fitsin değil mi?

— Oynarım bile... Ben, değil günde, haftada elli lira kazanamıyordum.

— Öyleyse anlaştık. Görüyorsun ki ben işçilerime herkesin verdiğinden iki üç misli fazla para veriyorum. Yalnız bu kadar değil, onların daha iyi çalışmaları için ne isterlerse yaparım. Söyle sen ne istiyorsun? Yeşil boya mı, kırmızı badana mı, elbise mi, içki mi?

İyi kalpli patronun yüzüne baktım:

— Hiç, ama hiç bir şey istemiyorum, teşekkür ederim, dedim, eğer beni gayrete getirmek istiyorsanız, yalnız bir tek şey yapın yeter.

— Söyle, derhal yapayım. Nedir?

— Senin suratını görmiyeyim, bu bana yeter.

Patron sevindi:

— Ver elini, anlaştık... dedi, hadi başla zurnaya...

Ateş - Sin

Muhalefet birleşti!..

MESUT OLMAK İÇİN

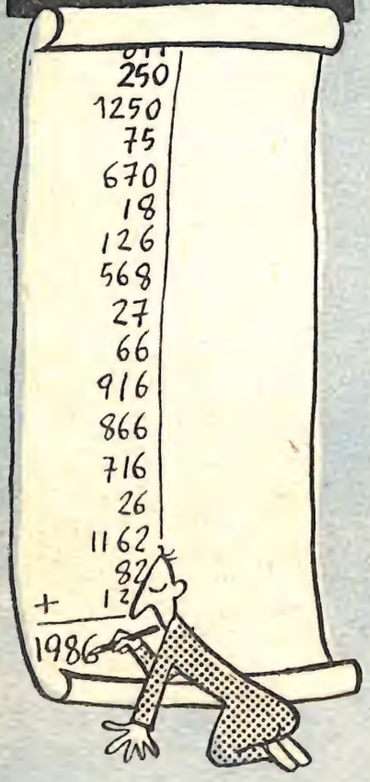

HER insan mesut olmak ister. Böyle olduğu halde çoğu insan hayatı kendi kendine zehir eder. Filozoflar, bilginler, insanları mesut etmenin yollarını ararlar. Ben de bir bilim adamı olarak insanları mesut etmenin ilâcını aradım. Bu araştırmalarım kırk yıl sürdü. Ömrümün sonuna kadar sürebilir, ben de öbür dünyada saadeti araştırmayı sürdürürdüm. Oysa ben ölmeden saadetin sırrını bulan bir insanım. Bu sırrı kendimle beraber götürecek değilim. Bütün insanların mesut olmalarını istiyorum.

İnsanlar, kırk yıllık çalışmalarımın sonunda bulabildiğim saadetin tılsımını sizlere veriyorum. Bu bir reçetedir. Yapması çok kolay, sizin elinizde dir. Kendi üzerimde denediğim için sonuç kesindir, dediklerim yaparsanız mutlaka mesut olursunuz. Ben yaptım, şimdi öyle mesudum ki... Hiç durmayın, siz de dediklerimi yapın.

İnsanların dertleri birbirine benzemez. Onun için ben neler yapıp da mesut olduğumu anlatıyorum, siz ona bakarak kendi üzerinize uygularsınız.

Derdinizin büyüklüğüne göre, önce elinize iki, üç, beş tane temiz kâğıt alırsınız. Bu kâğıtların ortasından, yukardan aşağı bir çizgi çizer, kâğıtları ikiye ayırırsınız. Sol tarafın başına, okunaklı bir yazıyla «DERTLERİMİN CİNSİ», sağ tarafın başına da «DERTLERİMİN MİKTARI» diye yazarsınız. Ondan sonra kendi dertleriniz her neyse, miktarları ne kadarsa bunları alt alta yazarsınız. Yalnız kâğıdın çok temiz ve yazıların da çok okunaklı olmasına dikkat etmelidir.

Size örnek olsun diye ben neler yazdığımı sıralıyorum.. Derdimin cinsi yazısının altına; oğlana bir çift pabuç. Derdimin miktarı, otuz beş lira. Eski pabucun pençesi, altı lira.

Biriken üç aylık kira, beş yüz on lira... Bakkala borcum, yüz otuz sekiz lira. Kızın okula başlama masrafları, yüz elli lira. Taksitler, iki yüz lira.... Karıma çorap falân, filân, iki yüz lira... İcraya yatırılacak borç taksiti, elli lira... İki aydır verilmeyen sütçünün parası, doksan lira.. Taş kömürü için yatırılacak para, yetmiş lira.. Gazetecinin iki haftadır verilmeyen parası, dört buçuk lira. Kıza kumaş, iki yüz lira... Oğlana elbise, iki yüz elli lira... Kendime bir çift çorap, elli kuruş yahut bir lira...

Neyse, uzatmıyalım, bütün dertlerimizin cinslerini ve miktarlarını teker teker yazacaksınız. Benim dertlerim, tam on dört büyük kâğıt doldurdu. Artık sizinki ne kadar tutar bilmem. Yalnız tam dikkat edin, kâğıda yazılmayan hiç bir derdiniz kalmasın. Eğer sağda solda kalmış bir tek derdinizi unutursanız, bu kadar emeğini ze yazık olur, mesut olamazsınız.

Bütün dertlerinizi ve cinslerini yazdıktan sonra, cins hanesinin altına bir çizgi çizin ve yekûn diye yazın. Başlayın yukardan aşağı, teker teker dertlerinizin miktarını toplamaya... Benimki üç bin lirayı geçti. Sizinki ne kadar tutar bilemem. Aman çok dikkat etmeli, toplamayı yaparken en küçük bir yanlışlığa gelmez, bu kadar emeğiniz boşa gider.

Bütün bu işleri yaptıktan sonra, kâğıtları büyük bir dikkatle alt alta koyup bir deste yapın. Aman köşeleri bir olsun. Ondan sonra, bu kâğıtları tam ortasından ikiye katlayın. Sonra bir elinizle üstünden, bir elinizle altından tutarak kuvvetlice çekin, bütün bu kâğıtları caaarrrttt, diye yırtın, yırtın, yırtın, Göreceksiniz ki, bütün dertlerinizden kurtulacak, hemen mesut olacaksınız.

Ben önünüzdeyim. İşte böyle yaptım ve mesut oldum. Yoksa şimdi gazetelerde adımı okuyacak ve tımarhaneye kapatıldığımı öğrenecektiniz.

KURT

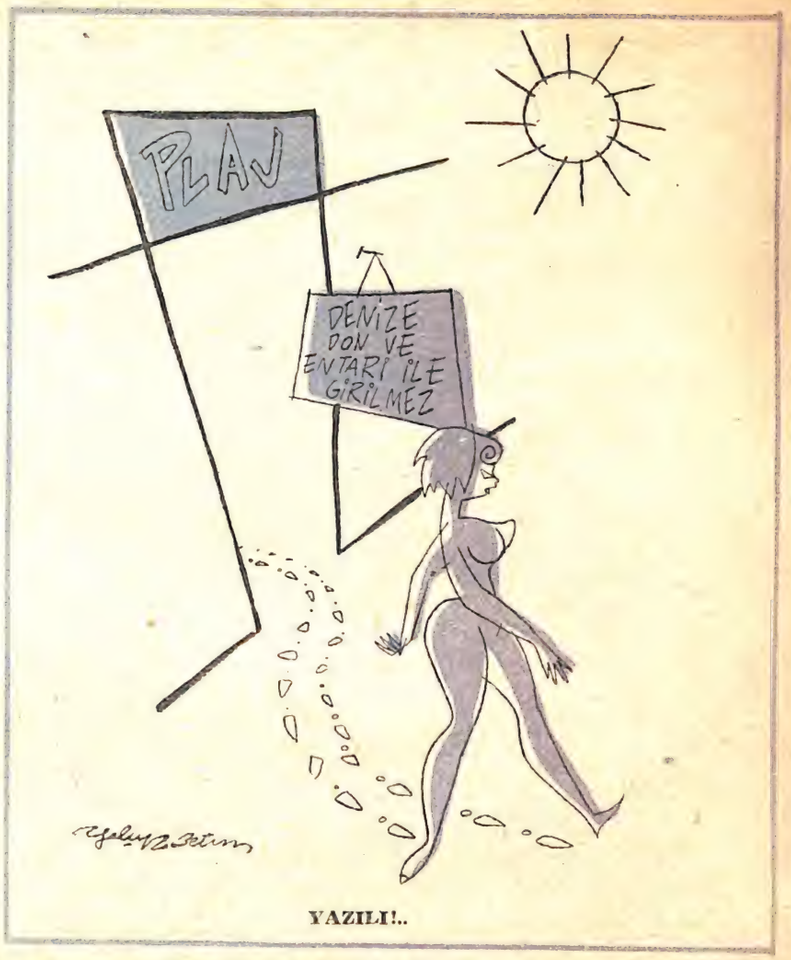

YAZILI!..

— Sana kaç kere söyledim, şu acaip mayoyu giyme diye, herkes bize bakıyor!..

★

SUAL BU YA?

Bir toplantıda, meşhur rejisör Memduh Tuğrul'un etrafını alan gençler, ona öteberi imzalatıyorlardı. Gayet şirin bir kız:

— İsterseniz bana Tuğrul diye yazın. Çünkü benim de soyadım sizinki gibi. Hattâ küçükken sizi akrabam sanırdım.

Memduh Tuğrul imzalarken:

— Kızım olmadığınıza emin misiniz? diye sordu.

BUNA ŞÜKRET!

Karı, koca münakaşa ediyorlardı. Kadın, bağırdı:

— Hep kendi fikrini beğenirsin, kimsenin nasihatine kulak asmazsın.

Koca, sükûnetle cevap verdi:

— Buna şükret.. Başkasının lâfını dinleseydim, seninle hiç evlenmezdim...

Milletlerin Güldükleri

İNGİLİZ FIKRASI :

Leydi Dunhalm, esmer ve şişmandı. Saçlarını yaptırmak için berberine gitmişti. Berberi sordu:

— Bu defa nasıl keseyim Leydi?

Leydi Dunhalm, mahçup mahçup gülümsedi:

— Tabii Marilyn Monroe biçimi...

İSKOÇ FIKRASI :

Mac İntoch, gayet ağır işiten karısiyle deniz kıyısındaki kayalıklara gitmişti. Oturup etrafı syerederlerken kadın da örgü örüyordu. Mac İntosh ayağa kalkayım derken ayağı kaydı, paldır küldür yuvarlandı, karısı:

— Sonra İntosh? dedi, sözünü tamamlasana?

AMERİKAN FIKRASI :

Bir kır lokantasının önünde gayet iri bir ağaç vardı. Bir otomobil gelip ağaca fena halde tosladı. İçinden bir kadınla erkek fırladı. Hemen onların yardımına koşan garson sordu:

— Bir şeye ihtiyacınız var mı Mr.? Soğuk yemek mi istiyorsunuz, sıcak yemek mi?..

Bir Hint fakirinin evinde yangın çıkmıştı!..

FRANSIZ FIKRASI :

Jaques'la karısı bir gece kulübüne gittiler. Lâkin kadının bütün belden yukarısı, çırılçıplaktı. Orada tesadüf ettikleri Dubercolt:

— Bu ne hal? diye sorunca, Mme Jacques, güzel göğsünü elleriyle örterek:

— Ne yapayım? dedi. Robumu diken terzi bir erkekti!

İSRAEL FIKRASI :

Salamon Hangova'ya genç bir gazeteci sordu:

— Siz, kısa zamanda şemsiyecilikte büyük başarı gösterdiniz. Nasıl oldu bu?

— Basit: evvelâ, dükkânın önünden geçen dalgın adamların üstüne yukarıdan bahçe kovasiyle su döktüm. Hemen dükkâna dalıyorlardı. Ondan sonra yağmurlu bölgelerde şube açtım, oldu bitti...

İSKANDİNAV FIKRASI :

Gustaf'la karısı, mobilyacıya gittiler. Bir yatak odası takımı alacaklardı. Lâkin fiyatlar çok yüksekti. Satıcı:

— En pahalısı budur ama, taksitle veririz, dedi. Hem gayet rahat uyursunuz...

Gustaf'ın karısı ilâve etti:

— Bilhassa taksitler bittikten sonra...

AMERİKAN FIKRASI :

Henry, uzun zamandır görmediği dostu Haupman'ı sefil bir kılıkta bulunca şaşırdı:

— Ne oldu sana? dedi.

— Ne olacak... Allahın belâsı bir ruh hekimi beni kleptomani hastalığından iyileştirdi. Yoksa rahat rahat geçinip gidiyordum...

ERKEK SABAHAT

★ AKBABANIN MİZAHİ ROMANI — 28 ★

— Siz kaçtıktan sonra ben bu rada kalacağım, Gelip hadi kaç derse, yok ben burada kalacağım diyeceğim. Enaiye para ver miyeceğim. Sonra öbür çocukları da kaçıracağım. Bir tane beş lirayla bütün çocuklar kaçsın, yalnız ben kalırım.

— Yahu ayıp değil mi, dedim. Bu adam rüşvet almaya utanmıyor mu?

Küçük çocuk:

— Na'psın yani, dedi, buradan aldığı parayla geçinebilir mi? Onun da çoluğu çocuğu var. Maaş için mi o burada çalışıyor? Elbette alacak...

— Hiç olmazsa bukadar sert davranmasın. Zart zurt etmesin.

Küçük çocuk eliyle alnını karışladı:

— Nah sana enayi, dedi, ulan bu zart zurt hep numara. Sen bir yerde böyle bağırıp çağıran birini gördün mü, anla ki, katakullicinin biridir. Bunlar yaptıklarını örtbas etmek için işte böyle zart zurt ederler.

Ali aceleciydi:

— Nasıl kaçacağız? diye sordu.

— Herkes sırayla çişim geldi diyecek. Koridorun en sonundaki helânın penceresini İsmail Efendi açtı. Oradan kaçacağız,.

Hepimiz sıraya girdik. Önce küçük çocuk gitti, biraz sonra Ali de İsmail Efendiye gitti:

— Amca çişim geldi, dedi.

İsmail Efendi Aliye söyleme diğini bırakmadı, bağırdı, çağırdı, sonra:

— Hadi git, çabuk gel! dedi.

O zaman küçük çocuğa hak verdim. Gerçekten de bu zart zurt bir suçu örtmek içindi. Tam ben gidecektim, çünkü saç kellilmesi sırası bana gelmişti. Başka bir çocuk:

— Amca çişim geldi, dedi.

İsmail Efendi ona hiç bagırıp çağırmadı. Yalnız:

— Olmaz, geç yerine! dedi. Ama çocuğun sahiden sıkıştığı belliydi.

Ya beni de bırakmazsa diye şüphe içinde yanına sokuldum: Daha ona bir şey söylemeden, açtı ağzını, yumdu gözünü. Söylemediğini bırakmadı. En sonun da da:

— Hadi git defol, dedi. En son daki helâdır, sakın yanlış yere girme, ayaklarını kırarım.

Bir solukta koridoru geçtim. Helâya girdim. Pencereye tırmandım. Kendimi aşağı attım. Bir ıslık duydum. Bu Alinin ıslığıydı. Islıkla karşılık verdim. Onlar bir yıkık duvarın dibindey diler. Yanlarına gidince:

— Çabuk tüyelim, dedim...

— Dur, Kör Andon gelecek..

Onlara Kör Andonun gelmiye ceğini, İsmail efendiye oynıyacağı numarayı anlattım. Arkamıza bakmadan ha babam kaçtık..

MERHAMET KUŞLARI

Yaş on altı... Ali de on sekizinde. Gelecek günlerin korkusu bende bu yaşta başladı. Ne olduğunu, ne olacağımı düşünmeğe başladım. Alinin gazetecilik denemesi çok kötü sonuç vermişti. Ali, yağmurlu bir günde bir apartımanın kapı merdivenine oturmuş, elinde iki tane yırtık gazete ağlamağa başlamış:

— Ulan nasıl ağladın zorla? dedim.

— Çok zor oldu, dedi, önce babamı aklıma getirdim, ağlıyacak yerde gülmeğe başladım. Ne kadar acıklı şey düşündüm se hep güldüm. Gözlerimi tükürükledim, olmadı.

— Peki, ne yaptın?

— Elimde iki eski gazete var dı. Gazetede bir nutuk buldum, onu okumağa başladım.. Beni bir gülme tuttu, bir gülme tuttu... Okudukça gülüyorum. Neredeyse katılacağım. Gözlerimden yaş boşanmağa başladı. Tam o sırada bir adam geldi:

— Ne ağlıyorsun yavrum? diye sordu.

Hah, tam kafesliyecek adamı bulmuştum. Göz yaşlarımı büsbütün bıraktım. Hıçkıra hıçkıra,

«Gazetemi elimden aldılar. Bir adam aldı yırttı» dedim.

«Bakayım o yırtık gazetelere» dedi, aldı götürdü, iki tanesi var» dedim.

Adama yırtık gazeteleri uzattım. O gazetelere bakarken, ben de herifin suratındaki merhamet derecesini ölçüyordum, ona göre para istiyecektim. Herif birdenbire ensemden yakaladı, havaya kaldırdı. Başladı sırtıma yumrukları indirmeğe.

Etrafımızı kalabalık aldı. Adam suratıma tokadı, yumruğu indiriyordu.

(Devamı var)

BEKTAŞİ FIKRALARI Müsabakası

YAT TERES! SEN DOTOR BEYDEN İYİ Mİ BİLECEKSİN?

Bektaşinin biri aç kalıyor. Kendisine bir iş bulamıyor. Sokak sokak gezerken gözüne bir hastahane ilişiyor. Hemen kapıdan giriyor.

— Yahu... Acaba bize burada bir iş bulunur mu? diyor.

Meğer o sırada ölü yıkayıcısı vefat etmiş. Yerine de münasip bir kimse bulunamamış.

Hastahane müdürü Bektaşiye bakıyor. Ağır, kâmil, sakallı bir adam olduğunu görünce onu bu işlerden anlayan bir kimse zannediyor.

— Eğer kabul edersen, seni has tahanenin gusulhanesine alalım. Ölüleri yıkarsın. Geceleri de orada nöbetçi kalırsın, diyor.

Açlık zorundan her şeye razı olan Bektaşi hiç tereddüt etmeden:

— Eyvallah!.. cevabını veriyor.

Bektaşi derhal işe başlıyor... Gündüzleri ölüleri yıkıyor, geceleri gusülhaneyi bekliyor. Bir gün geç vakit güsülhaneye bir ölü getiriliyor. Nöbetçi doktoru da beraber gelerek:

— Bu adam şimdi vefat etti, Vakit geç. Şimdi yıkayıp defnedilemez, yarın sabah icabına bakarsın, diyor.

Bektaşi her gece olduğu gibi o gece de nöbete giriyor. Aradan bir iki saat geçiyor. Evvelâ hafif bir inilti işitiliyor. Sonra, o adam birdenbire doğruluyor:

— Yahu!.. Ben ölmedim. Beni buraya niçin getirdiniz? diye bağırmağa başlıyor.

Bektaşi hiç istifini bozmuyor:

— Yat ulan.. Doktor bey söyledi. Dün vefat etmişsin. Onun kadar bilecek değilsin ya?

BEHÇET SÖNMEZ
Burdur Lisesi orta kısım III. A
No. 87 — BURDUR

○

SAAT KAÇ?

Baba erenler bir gün nasılsa oruç tutmuş. Akşama doğru açlıktan, susuzluktan sinirli sinirli odasında dolaşıyormuş. O Ramazan da kışa raslamış, erenler kırık bir cama soğuk girmesin diye kâğıt yapıştırmış. Tam o sırada komşu çocuklarından biri hop diye kâğıdı patlatarak kafasını içeri sokup:

— Baba erenler, saat kaç?

Diye sormuş.

Hazret zaten sinirli; sopayı kaptığı gibi çocuğun başına iki tane indirmiş ve:

— İşte şimdi ikiyi vurdu, demiş.

ARİF BEKÂM ÖRÜN
1250 Sok. No. 18 Kapılar
İZMİR

Erkek — Arada sırada bana bak da, plâja beraber geldiğimiz bel olsun!..

YAZMASI SİZDEN, ÇİZMEŞİ BİZDEN...

Hanım, «hizmetçisine beni uyandırmasınlar» diye tenbih etmişti.

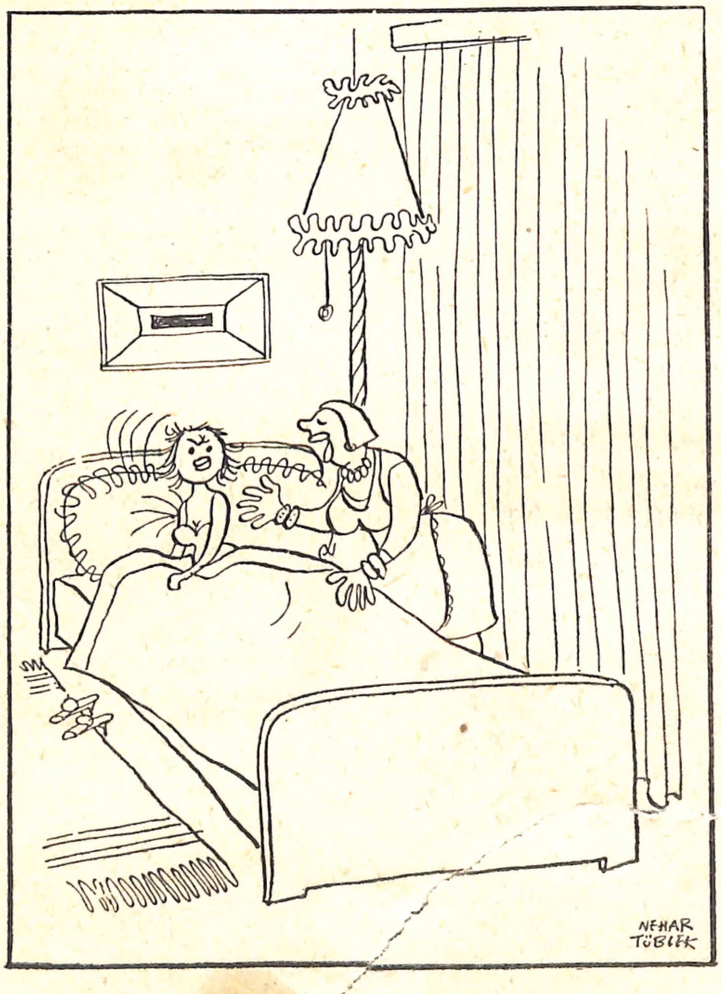

Hizmetçi — Seni uyandıracaklardı da hanımcığım, ben bırakmadım!...

(Adresin gönderilmesi)

YA KAZIKLASAYDILAR NE OLURDU?

Bir deniz seyahatinde Baba eren ler tesadüfen güvertede bir katolik papazın karşısına düşmüş.

Papaz çok dindar olduğu için, bir yandan tesbih çekerekten okur, üfler, bir yandan da gözleriyle sağa, sola bakaraktan, istavroz çıkarırmış. Babaerenler papazı bir müddet seyrettikten sonra:

— Papaz efendi, siz Hiristiyanlar Allahın çok sevgili ve talihli kullarısınız, demiş.

Papaz şaşırmış,

— Evet diye cevap vermiş. Biz hristiyanlar Allahın bizi diğer kullarının fevkinde tuttuğuna inanırız. Fakat bu hakikati sizin gibi bir müslümanın ağzından duymak beni şaşırttı. Bu itirafınızın sebebi nedir?

Babaerenler anlatır:

— Epeydir sizi seyrediyorum, mütemadiyen istavroz çıkartıyorsunuz. Hazreti İsa çarmıha gerildiği için bu sembol sizlerce mukaddestir. Malûmuâliniz o devirde kafaların iki türlü idam şekilleri vardı. Birincisi çarmıha germek, ikincisi ise kazığa oturtmaktı. Romalılar hazreti İsayı ya kazıklasalardı, haliniz ne olacaktı?

ÖMER ÇAĞIL
Büyükdere cad. 34/6 Mecidiyeköy
ŞEHİR

□

BEKTAŞİNİN İDAMI

Vaktiyle baba erenler ağır bir cürümden idama mahkûm edilir. Cezanın infaz edileceği gün ve saat gelir. İp yağlanır ve orada mevcut sehpaya baba erenleri çıkarırlar ve son sözü sorulur.

Baba erenler ses çıkarmaz ve orada çingene cellât, babaerenlerin boynuna ipi geçirip sehpayı ayaklarının altından çeker. Çeker ama baba erenler de feryadı basar:

Hazirundan salâhiyetli heyet merak eder ve baba erenlerin son arzusu vardır diye aşağıya indirilmesini emreder.

Baba erenler güç bir vaziyette, kesik kesik nefes alarak «Bir daha böyle halt etmeyin, az kalsın boğuluyordum» der.

SABAHATTİN DİNÇER
Çarşı Muh.
Vakfikebir

MAHALLENİN KISMETİ

★ **AKBANIN MİZAHÎ ROMANI — 10** ★

Yaldızlı boynuz iki gün kapının üstünde asılı kaldıktan sonra, Hacı Mesut kapıya merdiveni dayamış, yaldızlı boynuzu gülümseyerek yerinden kaldırmıştı. Kızmamıştı. Boynuzu kaldırıp yoktuştan aşağı fırlatmamıştı. Kendisine evlilik hediyesi olarak Kırkmerdiven mahallesinin verdiği çok değerli bir hediyes gibi getirip kendi büyük odasının kapısının üstüne asmıştı.

Mahallenin en meraklı kadını, Atiye teyze bu olaydan sonra, tekrardan Hacı Mesud'a misafirliğe gidince, boynuzu oda kapısının üstünde görmesin mi?.. Atiye hanım şöyle anlatıyordu:

— Ayol, Hacı Mesut Efendi amca, dedim, bunu hangi münasebetsiz getirip kapınıza asmış?

Herif hiç oralı değil. Sakalını sıvazlayıp, tesbihini çekerek, yüzsüz yüzsüz gülüyor. Nedese beğenirsin? Avrupada asilzade ailelerin her birinin bir alâmeti farikası varmış. Kimi kılıç, kimi fildişi, kimi at nalı, kimi de geyik boynuzu taşırmış. Evlerinin duvarları bu işaretlerle süslü imiş. Hele asalete çok düşkün İngilizlerin ille bir aile işareti bulunurmuş. bir yerde sekiz dallı bir geyik başı gördü mü, o evin hangi ailenin olduğunu şıp diye anlarmışsın.

Hiç böyle şey görmedim. Besbelli bu yaldızlı öküz boynuzu da Hacı Mesud'un işareti. Baksanıza, herif dünden boynuza razı imiş meğer. Ben de artık dayanamadım:

«Öküze boynuzu ağır gelmez mi Mesut Efendi amca!» dedim. Allasen hak etmedi mi ama?... Kih, kıh kıh bir de utanmadan gülmesin mi? Avrupada en eski ailelerin misafir salonlarının duvarlarında hep boynuzdan süsler asılıymış... Tövbe, tövbe... Herif domuz eti mi yemiş nedir, kanında hiç kıskançlık falan yok. Karısı olacak o haspa sürtük de, «Arkanıza yastık getireyim mi efendi?», «demirhindi şerbeti ister misiniz?» diye boynuzlu koca geyiğin etrafında fır fır dönüyor.»

İşte Bilâl Efendinin kahvesinde, Kırkmerdiven mahallesinin erkekleri, Atiyenin karılarına anlattığı, onların da karılarından duydukları bu boynuz hikâyesini anlatıp duruyorlardı. Asıl çözülmesi gerekli mesele, Hacı Mesud'un kapısına boynuzu kimin astığı idi.

Bakırcı Yunus:

— Ben o işi yapanı biliyorum, dedi, biliyorum ama söylemem. Elleri dert görmesin...

Kahvedekiler üstüne düştüler. Bakırcı Yunus söylemedi. Mahallenin bekârları, Terzi Osmanla, Tesviyeci Hüsameddin tavladan başlarını kaldırdılar. Hüsameddin:

— Bu işi yapsa yapsa... dedi, sustu.

Şoför Recep:

— Bekârların başının altından çıkmıştır, dedi.

Muhtar Sezai beyin, suratında üç günlü sakal olduğu için, kimse yüzünün kızardığının farkına varmadı.

Bakırcı Yunus:

— Ben dedi, dört sene Erzurumda kaldım. O zaman döğme bakır yapardık. İlk karımı orada almıştım. Bilirim bu işi. Erzurumlular gavaltıya hiç gelemezler. Mahallelerinde bir kadının adı çıksa, en küçük bir dedikodu duyulsa, karı yandı. Hemen bir gece kapısına Hacı Mesud'un gibi koca bir boynuz koyarlar. Kocası da sabah bakar ki, kapısında boynuz.

Bakkal İsmail efendi:

— Vay anasını, dedi, herif ne yapar?

— Adamına göre... Hiç kimse arayıp sormaz, tahkikata lüzum yok. Kimisi gıy demeden karıyı vurur, kimisi boşar.

Bir defa, bizim mahallede bir herif kapısında boynuz görünce, o mahalleden taşındı. Erzurumlular deli oldular. İlk defa böyle şey oluyormuş. Taşıdığı mahalledeki evinin kapısına daha büyük bir boynuz koydular. Herif Erzurumdan kaçtı.

Bakkal İsmail efendi:

— Bir şeyin şuuu, buyuundan beterdir, dedi.

«Bir şeyin şuyuu, vukuundan beterdir» demek istiyordu.

Bakırcı Yunus:

— Yani, dedi, bu işi mutlak bir Erzurumlu yapmıştır.

Bütün bunlar konuşulurken, kahve tezgâhının yanındaki hasır iskemlesinde oturup kalkan muhtar Sezai hiç lâfa karışmamıştı. Bakırcı Yunus son hükmünü verir vermez, bütün başlar muhtar Sezaiye dönmüştü. Sezai bey, Erzurumun köklü bir ailesinden olmakla övünürdü. Artık bu işi onun yaptığı anlaşılmıştı. Her nedense Sezai beyin burnunu bu işe sokması, mahallede hoşa gitmedi. Sabah akşam karısından sopa yiyen herifin, mahallenin namusunu kurtarmak ne haddine idi.

(Devamı var)

Dünya Karikatürleri

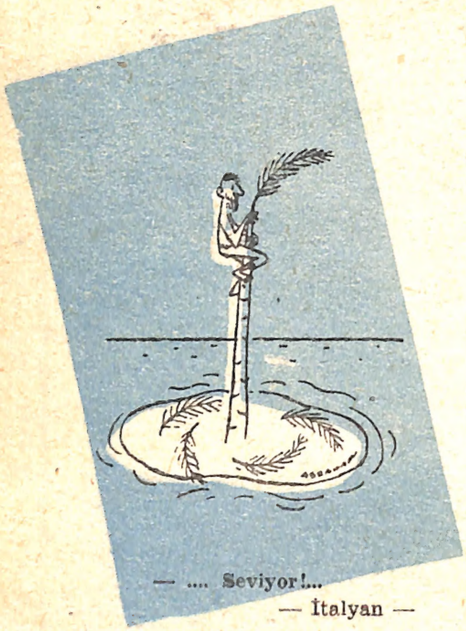

— .... Seviyor!...
— İtalyan —

Kadın — Bu, Kinsey adında bir Amerikalıdır kocacığım... Hani enteresan istatistikleri vardı!..
— Belçika —

YAZISIZ!...
— İtalyan —

YAZISIZ!..
— İtalyan —

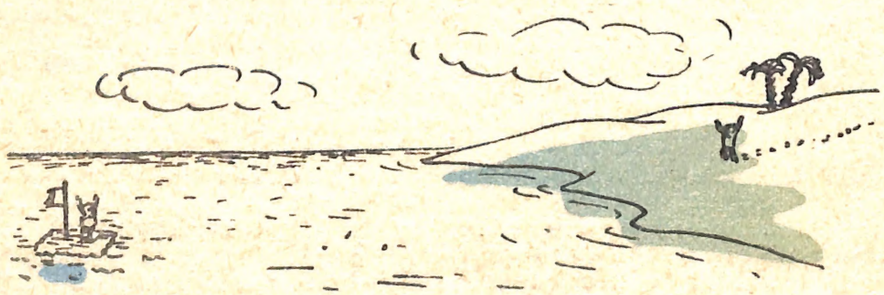

Sağdaki — Su!.. Su!..
Soldaki — Toprak!.. Toprak!..
— Fransız —

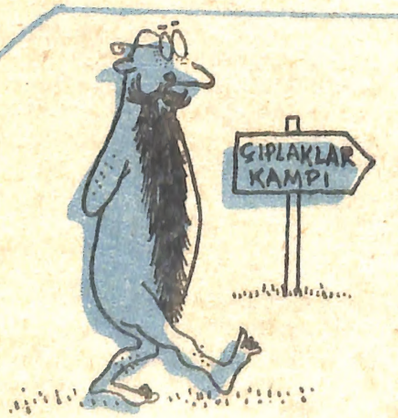

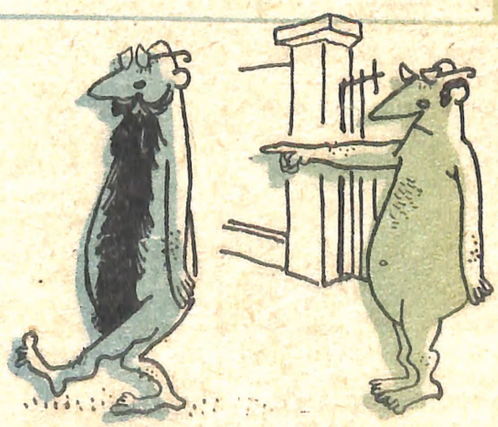

YAZISIZ!..

— Fransız —

Ömür Boyunca Gelir

1 — Bu ikramiye size ömrünüz boyunca her ay 100 liradan 500 liraya kadar bir aylık sağlar. Bu itibarla bir hayat sigortası demektir.

İkramiyeyi kazandığınız anda.

Hesabınızda 100 liranız varsa 100 lira aylık,
Hesabınızda 200 liranız varsa 200 lira aylık,
Hesabınızda 300 liranız varsa 300 lira aylık,
Hesabınızda 400 liranız varsa 400 lira aylık,
Hesabınızda 500 liranız varsa 500 lira aylık,
bağlanır.

2 — İkramiyeyi kazanan 50 yaşından itibaren aylığını almağa başlar.

3 — İkramiyeyi kazanan kaç yaşında olursa olsun, istediği anda hiç bir karşılık göstermeden ve uzun vâde ile 5000 liradan 15000 liraya kadar borç para alabilir. Bu güzel bir iş sermayesi demektir.

4 — İkramiyeyi kazanan ölürse, Banka bu hakkından dolayı varislerine miras yerine geçecek olan muayyen miktarda bir para öder.

Hesabınızdaki her 100 liraya bir kur'a numarası verilir.

İzahat için şubelerimiz emrinizdedir.

Vakıflar Bankası Verir

PEK YAKINDA
AKBABADA

Sahibi :
YUSUF ZİYA ORTAÇ

Yazı İşlerini fiilen idare eden
AHMET KOÇER

Teknik Sekreteri :
Selâmi M. YURDATAP

Adres: Klodfarer Cad. No. 8-10. Daire 3.

Telefon: 221811

Abone: Seneliği 25, 6 aylığı 12,5 lira.

Fiatı: 50 Kuruş

Basıldığı yer:
ERCAN Matbaası

Milletlerarası Müsabakada

Birinciliği kazanan hikâye

İtalyada yapılan Milletlerarası mizah hikâyeleri müsabakasında arkadaşımız Aziz Nesin birinciliği kazandı. Aziz Nesin'in dünyaca beğenilen bu hikâyesi, Akbaba mizah yayınları arasında çıkan :

YEPETAŞ

İsimli mizah hikâyeleri kitabındadır. Fiyatı 2 lira.

ADRES: Akbaba Yayınevi, İstanbul.

Akbaba

Siyasî Mizah Gazetesi

Erkek — Yüzme bilmediğiniz halde neden fazla açıldınız?

— İyi yemek pişirdiğimi, mükemmel dikiş diktiğimi, çocukları çok sevdiğimi söylemek için!..

— İtalyan karikatüründen